veto

Leuvens Studentenweekblad
Jaargang 13, '86-'87
Nr. 24, dd. 23 maart 1987
ISSN: 0773-5162

Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie
Verant. Uitg.: Filip Huyzentruyt
's Meiersstraat 5, 3000 Leuven
Tel. 016/22.44.38

Welkom bij...

Een ander 'hot item' is de toekomst van de kommerciële TV in België. Krijgen wij binnenkort meer seks, geweld, sensatie en soap-opera's op TV? Helaas, op deze vragen wordt niet geantwoord. Of hebben wij iets verkeerd gelezen? U vindt het artikel op de middenpagina's, naast Betty.

Aidtsjoem

De voorbije week was er heel wat te doen rond een maatregel die buitenlandse studenten met een Belgische beurs tot een Aids-test zou verplichten. Op deze pagina kan je lezen over de voorbarigheid van menig persorgaan en persoon om het woord racisme in de mond te nemen. Wat een Leuvense studentenarts en Vrouwe Justitia van deze maatregel vinden kan je lezen op bladzijde 2, inderdaad, die hierachter.

Zuipen

In sommige fakulteiten maakt men er een erezaak van om een nieuw presidium te verkiezen op basis van het aantal vaten bier die gratis worden weggegeven. Onze goede vriend Earnest lijkt het daar niet mee eens. Ook bij Pol & Sok, waar men de spits afbeet wat de kringverkiezingen betreft, koos men serieus. Maak het bolletje rood op pagina 3.

Marx of Ratzinger

Is politiek opium voor de bevrijdingsteologie? Is de CVP een katolieke partij? Gaat Van Miert stiekem naar de ochtendmis? Verspreidde Mao zijn rode boekje op hostietabletten? Zijn dit stomme vragen? Heel wat serieuzer (helaas) gaat het er aan toe op bladzijde 6: Kerk en Politiek.

Leuven Litterair: Betty Mellaerts

"Als ze maar praten en als het maar leuk is"

Donderdagavond 21 u. In het huis van één van de bekendste radio-vrouwen van Vlaanderen rinkelt de bel. De grote ogen die ons vanop een steendruk in de hall aanstaren, vertellen ons dat we aan het juiste adres zijn. Even later verschijnt ze in levende lijve. Ze opent de deur en kijkt ons verwonderd aan. Ze weet niet goed wat te denken, van die drie jonge mensen die opdringerig haar drempel hebben ingenomen. Tot onze afspraak haar weer te binnen schiet en we de warmte van de woonkamer kunnen opzoeken. Daar staat het avondeten nog op tafel en de televisie laat de klanken van de opera 'Falstaff' weerklinken, een muziekvorm die sinds korte tijd de interesse van Betty Mellaerts wegdraagt. Even later kunnen we aan ons gesprek beginnen. 'Falstaff' zal ons daarbij de hele tijd muzikaal ondersteunen. Die middag leidde Betty Mellaerts haar gast Carlos Alleene in met de woorden: "Wie een goed boek gelezen heeft, droomt er wel eens van een babbel te slaan met de schrijver."

Veto: *Is dat verlangen om met zo'n schrijver een babbel te slaan, ook één van de redenen waarom u nu voor de derde keer Leuven Literair presenteert, waarom u hebt meegewerkt aan Letter en Tetter, en aan verschillende poëzienachten.*

Betty Mellaerts: «Heel zeker wel. Omdat wat ze schrijven, hoe ze het ook keren of draaien, en wat ze er ook over vertellen, altijd autobiografisch is. Als dat boek dat je gelezen hebt, jou ook bezig houdt, jou ook raakt, dan wil je zoeken waar die konfrontatie zit, waar die gelijklopende lijn zit, of eventueel de tegenstellingen. Bovendien zijn boeken voor mij een passie. Ik lees heel graag en als het zou kunnen heel veel. Ik heb nu niet zoveel tijd maar ik zou er mijn dagen mee kunnen doorbrengen. Dan wil je wel weten wie dat boek nu heeft geschreven, hoe die man of vrouw er uitziet.»

«Zo is Marquez bijvoorbeeld iemand met wie ik graag eens zou praten, want als je zò schrijft, moet je toch wel een heel bijzonder man zijn. En daar wil ik dan achter komen. Het valt ook wel eens tegen hoor. Neem nu W.F. Hermans, die tijdens een interview een afstandelijke pose aanneemt en nadien de meest beminnelijke man wordt. Dan ben ik zo geneigd om dat te doorprikken, om te zoeken: wie is nu die Hermans, die zo mooie boeken schrijft en die hier nu doet alsof ik een aanval op zijn leven doe, bij wijze van spreken. Nou ja, ze laten je niet allemaal toe in hun geesteswereld.»

Veto: *Zoekt u dat ook vaak in een boek, de persoonlijkheid van de schrijver die erachter zit. Of kan u het boek ook op zichzelf interessant vinden?*

Betty Mellaerts: «Het kan op zich bestaan. Ik denk in dit geval heel konkreet aan 'Hersenschimmen' van Bernlef, wat ik het mooiste Nederlandse boek vind van de laatste jaren. Ik neem aan dat hij met de angst zit van het oud worden en waarschijnlijk op bepaalde momenten gekonfronteerd is geweest met iemand die zo is afgetakeld. Ik was er vorig jaar echt op uit om met hem te praten, maar hij heeft toen afgebeld, omdat zijn schoonmoeder ernstig ziek was. Maar op dat moment zou ik graag met hem praten om te vragen: "Wat heeft je beroerd? Hoe kom je erbij om zo'n schrijnend boek te schrijven? Ik zit met heel veel vragen over zo'n boek.»

Veto: *Hoe bent u eigenlijk in literatuur geïnteresseerd geraakt?*

Betty Mellaerts: «Ik denk dat je daarmee geboren wordt, want ik heb het zeker niet van thuis uit meegekregen. Zo heb ik de grote Vlaamse meesters destijds leren kennen. Ik heb toen ook allemaal de Russen gelezen. Ik was 14-15 jaar en ik las 'De gebroeders Karamazov', 'Oorlog en vrede'. Turven waarvan ik nu denk: ik begin er niet meer aan, want dat kost zoveel tijd! (lacht) Ik was ook altijd aangetrokken door de diktielessen, het voordragen, toneel spelen in de klas.»

«Ik blonk niet uit in wiskunde en wetenschappen, maar ik voelde me aangetrokken tot boeken.»

Veto: *Wie lees je nu het liefst?*

Betty Mellaerts: «Marquez dus. Die fantasiewereld en dat verteltalent — want ze zijn eigenlijk vertellers — trekken mij aan. Dat is bij ons voor een groot stuk verloren gegaan: ze experimenteren met vormen, met strukturen, met inhoud, maar het vertellen hebben ze afgeleerd. Terwijl ik dat altijd toch maar mooi meegenomen vind, want dat moeilijke gedoe van Claude van de Berghe bijvoorbeeld, met alle respekt, maar dat kan mij eerlijk gezegd niet zo boeien. Als ik dan die verhalen van Marquez lees, of van Benedetti bijvoorbeeld, dan word ik daar toch wel stil van.»

«Bij ons is er nu een debutenjacht losgebroken door de oorlog tussen de verschillende uitgeverijen. Er wordt veel uitgegeven waarvan ik denk: stel dat die oorlog niet zou zijn uitgebroken, zou dat dan wel verschenen zijn?»

Veto: *Gebeurt het wel eens dat u voor 'Het Vermoeden' een schrijver moet interviewen, van wie u het boek niet graag gelezen heeft, terwijl u toch uw kritiek niet kunt uiten door de neutraal-objektieve toon van het programma? Frustreert u dat dan?*

Ik wil niet de vedette zijn van mijn eigen programma. *(Foto Hendrik Delagrange)*

Betty Mellaerts: «Het is niet de bedoeling van 'Het Vermoeden' om kritisch te zijn. Wij zijn vertrokken met de idee: dit is een informatief, licht kultureel programma. Wij hebben een dagelijkse gast. Als je een kritisch programma wil maken, dan moet je dat ook bij iedereen zijn. Ondertussen zijn we daar wel lichtjes van aan het afstappen, omdat we ten eerste meer medewerkers hebben en omdat ik een beetje langer in het vak zit, een beetje ouder word en minder geneigd ben om iedereen maar lief en beschaafd en vriendelijk toe te spreken. Ik vind dat we met Van Babylon toch behoorlijk wat kritiek hebben gespuid. We gaan dat ook doen met Jeroen Brouwers, die binnenkort komt, en die we dan eens zullen konfronteren met het geval Van Babylon.»

«Het frustreert mij soms dat het

vervolg op p. 5

Studenten en Aids

Licht in de duisternis

Door een maatregel van de staatssekretaris van Volksgezondheid Wivina De Meester zouden buitenlandse studenten in de nabije toekomst aan een medisch onderzoek onderworpen worden teneinde hun drager-zijn van het AIDS virus te kontroleren. Volgens de overheid vormen de vreemde studenten één van de risikogroepen, zodat de ABOS beursstudenten (en in eerste instantie alleen zij) als eersten "getroffen" zullen worden. Organisaties die zich met buitenlandse studenten bezighouden hebben reeds fel geprotesteerd tegen deze gang van zaken. Doch de medaille heeft twee zijden.

De bedoeling van de maatregel is het epidemische karakter van deze alsnog ongeneeslijke ziekte te voorkomen of tenminste in te dijken. Voorlopig is hij nog niet van toepassing om de eenvoudige reden dat er nog geen letter van op papier staat. De regering besliste op 3 maart in de Ministerraad overleg te plegen met de overzeese landen aangaande deze problematiek teneinde te bekomen dat de studenten in eigen land aan een test zouden worden onderworpen. Daarenboven zou er jaarlijks nog een bijkomende kontrole in ons land worden gehouden. De uiteindelijke resultaten van deze afspraken zullen resulteren in een ministrieel besluit. Voor wanneer dat besluit verwacht mag worden kan nog helemaal niet met zekerheid worden gesteld daar er geen streefdatum is vooropgesteld.

De geruchten als zou de kontrole nu reeds effektief doorgevoerd worden blijken dus uit de lucht gegrepen te zijn. Wel worden er reeds fakultatieve onderzoeken verricht.

Buiten?

Over de gevolgen is er vanzelfsprekend ook nog niets bekend, behalve dan dat de ABOS-beursstudenten die drager van de virus of ziek zouden zijn geen beurs meer zouden krijgen. Tot nog toe is er volgens ABOS ook geen sprake van dat sero-positieven hun verblijfsvergunning zouden verliezen.

Vreemde studenten zullen hun studies dus in alle waarschijnlijkheid wel kunnen afmaken in dat geval... maar dan wel zonder beurs. Ook op dit vlak zullen de gesprekken met buitenlandse regeringen een "oplossing" moeten bieden. Volgens een Koninklijk Besluit van 1978 beschikt onze regering over de mogelijkheid vreemde studenten aan een medisch onderzoek te onderwerpen alvorens ze ons land binnenkomen om te zoeken naar een aantal limitatief opgesomde ziekten zoals daar zijn tuberculose en syfilis. Dat het de bedoeling is AIDS aan dat lijstje toe te voegen hoeft geen betoog. Tot op heden laat dus geen enkele wet toe dat mensen die eventueel ziek zouden kunnen worden uit ons land te weren.

Er dient ook duidelijk gesteld dat het niet enkel de vreemde studenten zijn die zich zo'n maatregel moeten laten welgevallen. Sinds begin 1986 worden Belgische ontwikkelingssamenwerkers of beursstudenten ook reeds onderzocht op het AIDS virus, en dit zonder dat daarbij grote discussies rezen rond het discriminatoir karakter daarvan.

Isol

Kurieuzeneuzen als we zijn konden we het niet laten ook bij het Leuvense centrum voor buitenlandse studenten (Isol) even ons oor te luister te leggen. Op zich werd de door Wivina aangekondigde maatregel daar negatief onthaald, voor zover hij kan gezien worden als een diskriminatie van deze studenten. Deze visie wordt door hen echter onmiddellijk genuanceerd, want er zijn ook positievere aspekten aan verbonden. Enerzijds zal de vrees van de autochtonen ten aanzien van de vreemde studenten als potentiële virusdragers ingeperkt worden wanneer een AIDS test negatief voor hen is uitgevallen. Anderzijds menen ze dat gezien AIDS een wereldziekte wordt een veralgemening van de AIDS test, ook ten aanzien van andere studenten, zeker niet a priori verworpen kan worden.

Daar de aangekondigde maatregel nog steeds niet op papier staat is het voor Isol onmogelijk de studenten reeds terdege in te lichten over de gevolgen. Voor het overige doet Isol weinig aan voorlichting m.b.t. AIDS in het algemeen, daar zij van oordeel zijn dat de media er voldoende aandacht aan besteden.

Binnen de buitenlandse studentengemeenschap wordt er vooralsnog weinig over deze problematiek gepraat, zeker wanneer men de dialoog tussen de verschillende kontinenten in ogenschouw neemt. En als er dan al over van gedachten wordt gewisseld situeert zich dit vooral bij de Afrikaanse studenten. Begrijpelijk daar zij nog steeds geviseerd worden als één van de risikogroepen.

Geert Coene
Herwig Willaert

lezersbrieven

Alle lezersreakties kunnen bezorgd worden op de het redaktiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven.

De brieven moeten betrekking hebben op in Veto behandelde onderwerpen of op Leuvense (studenten)aktualiteit, en ondertekend zijn met naam, studiejaar en adres. Wie liever niet heeft dat zijn naam gepubliceerd wordt, moet dit duidelijk motiveren.

Brieven die langer zijn dan 25 regels van 68 aanslagen (spaties inbegrepen; dit komt overeen met ca. 1 getikte blz. met een dubbele interlinie) worden in principe ingekort.

Prot

In Veto van 16 maart vinden de hardnekkige verdedigers van het Zuidafrikaanse terreurregime die zichzelf met de bloemrijke naam "Protea" bedachten, andermaal een spreekbuis. Dat daarbij de feiten verdraaid worden als bij een Zuidafrikaanse perscensuur, verbaast ons niet. Een woordje uitleg voor hen die zulks wel verbaast. In de maand januari werden drie meetings die het Zuidafrikaanse verzet wilden belichten (respectievelijk georganiseerd door SAP, KVS en AKZA) op een luidruchtige en gewelddadige manier verstoord door een stelletje aanbidders van onze stambroeders aan de Kaap. Onder hen mensen van NSV, Protea, e.a. Vandaar dat AIB besloten had geen nieuwsgierigen van zulk slag toe te laten op hun Zuid-Afrika-avonden.

Dit wordt nu aangegrepen om AIB te beschuldigen van een niet-openstaande houding, als zou Dirk Meert niet in staat zijn op Protea-vraagjes te antwoorden. Feit is dat Protea zijn eigen baldadigheden aanwendt om verenigingen die zich ertegen verdedigen van een ondemokratische houding te beschuldigen.

Verbazend? Wel neen, ook het aanbeden regime in Pretoria is niet te beroerd om al wie zich verzet tegen hun criminele, racistische en moordende politiek "terrorist" te noemen.

Wim Arras

Stuc

In Veto 22 stelt Romania-preses Paul Dirckx op serene wijze het probleem van de besluitvorming bij Kura/Stuc aan de orde. Kura-voorzitter Bruno Verbergt reageert hierop in Veto 23 op een manier die niet alleen dom is, maar ook bijzonder grof.

Tens te meer blijkt dat de Stuc-verantwoordelijken gewoon niet willen begrijpen waar het probleem zich stelt. Snap nu eens eindelijk, mijnheer Verbergt, dat *niemand* vraagt om het Mechels Miniatuurtheater in Leuven Vrijwel alle Stuc-critici aanvaarden dat het Stuc aktuele ontwikkelingen aan het publiek voorstelt. Dat is inderdaad demokratiseren. Je brengt echter géén ruimer publiek tot aktuele kunstbeleving door de waarde van de gebrachte kunstvormen (en van de besprekingen ervan in "Stuc voor Stuc") af te meten aan hun ontoegankelijkheid. Dat kan je bijvoorbeeld we door een aantal toegankelijkere (daarom nog niet populairdere) voorstellingen te programmeren, die het publiek de weg kunnen wijzen naar de avant-garde-produkties. Demokratiseren is ook een beetje "opvoeden".

Dat Verbergt nauwelijks doorheeft wat de taak is van de literatuurstudie kan je hem als filosofiestudent eigenlijk niet kwalijk nemen. Hoewel hij er dan ook beter over zou zwijgen natuurlijk. Ronduit plat is echter dat hij zijn critici voor "nieuw rechts" uitkaffert. Gelukkig maakt hij zijn beschuldiging zelf belachelijk door er zo nodig Millet en Madonna bij te gaan slepen. Maar hij bewijst toch nog maar 'ns dat in Kura/Stuc niet *mag* gediskussieerd worden. Dat is dan ook de reden waarom Romania, met alle respekt voor 't Stuc, van de vergaderingen zal wegblijven. Verbergt vindt dat "geen voorbeeld van gezond demokratisch verstand". Het komt nochtans wel meer voor dat bepaalde groepen de "demokratische besluitvorming" boykotten als blijkt dat die slechts facade is. In dikaturen bijvoorbeeld, waar de oppositie ook genegeerd en (zij het niet enkel verbaal) afgeslacht wordt.

Clem Robyns

Belgiek (1)

Mag ik u melden dat de vorige week aangekondigde Belgicistisch-neo-unitaire vereniging is opgericht. We hebben reeds een vlag (zwart-geel-rood), een lied (de brave zoon) en op dit moment 12 leden. Ik wil met klem ontkennen dat wij 'Martens achterna hollen', zoals uw onbesuisde nvdr-schrijver/ster suggereert. Hoewel Ludo voorzitter is van één van de weinige unitaire partijen van België, situeert zijn politieke aktie zich op een duidelijk ander terrein dan dat van onze vereniging.

Wat Wilfried betreft (want welke Martens ik zou achterna hollen, vermeldt de snode nvdr-man/vrouw er niet bij, maar ik meen dat Toon in dit kader niet te pas komt), is het voldoende aan te halen dat hij precies de ontwerper is van de staatshervorming van 1980. Hij is er trouwens nog *zeer fier* op en wil die ten gepaste tijde nog verderzetten. Het is precies tegen deze tendens dat onze vereniging zich keert.

Wellicht heeft de weinig geïnspireerde nvdr-er/ster zich laten leiden door de verdachtmakingen tegen Wilfried vanuit KVHV en andere nationalistische middens. Je kan Wilfried veel verwijten, maar niet dat hij neo-unitaristisch-Belgicistisch zou zijn. Van Veto mag toch wat meer kritische zin verwacht worden.

Heeft misschien de lepe nvdr-mens op een onbewaakt moment misbruik gemaakt van het nvdr-teken om zijn/haar persoonlijke mening te ventileren?

Ik hoop dat onze vereniging en haar aktiviteiten zich zal mogen verheugen in de gepaste aandacht en welwillendheid van Veto. Eendracht maakt macht — l'Union fait la force.

Marcel Lauwers

Belgiek (2)

Niet te geloven! Nationalisme in de Veto! Na jarenlange strijd tegen alles wat naar nationalisme of chauvinisme zweemt, trekt Veto, met Lauwers als driekleurdrager op kop, ten velde voor het verheven Belgische ideaal.

Na zijn medailles, verkregen voor de (mislukte) offensieven tegen NSV (*Nationalistische* SV) en KVHV, en voor zijn heldhaftige (tweedeplans) rol in de studentenbetogingen, op de fiere patriottische kiekenborst gespeld te hebben, verklaart Lauwers zich voorstander van den alouden België. Hij overbrugt aldus de vermeende generatiekloof die volgens sommigen in de 60-er en 70-er jaren bestond, door de aloude incivieke spreuk "La Belgique de papa est morte" te weerleggen. Door zijn reaktionair belgicistisch gewauwel komt Lauwers op hetzelfde lage peil als de 'olé'-roepers met hun driekleurtjes en Millet-jasjes tijdens de laatste voetbalwereldbeker, of als de verstokte belgicisten, die elk jaar weer (en met steeds minder aanhang) een zgn. 'Nationale feestdag' vieren, samen met zowat alle hoogwaardigheidsbekleders van politiek, kerk en kapitaal, en hun slippendragers. Dit bewijst nog maar eens dat de bourgeoisie en de progressivistjes verbazingwekkend gelijklopende ideeën koesteren. Marcel Lauwers toont daarenboven aan dat hij in zijn progressivistisch belgicisme niets meer is dan wat ook de hierboven vernoemde belgicisten zijn: een fossiel, maar hij dan wel een mei-68-fossiel.

R. Verbeelen

Nvdr.: *U verwart het bestaan van lezersbrieven met het bestaan van redaktionele artikels.*

Veto, jaargang 13 nr 24 dd. 23 maart 1987

Redaktieadres: 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven (016/22.44.38)
Hoofdredaktie: Didier Wijnants
Redaktiesekretaris: Hilde Devoghel
Redaktie: Geert Coene, Lode Desmet, Marc Heeren, Jan Huyse, Trui Moerkerke, Carla Rosseels, Marc Sys, Peter Vermeiren
Doka: Peter Vermeiren
Zetwerk: Ria Deschutter, Marc Heeren, Filip Huyzentruyt, Trui Moerkerke, Didier Wijnants
Lay out: Lode Desmet, Marc Heeren, Jan Huyse, Trui Moerkerke, Carla Rosseels, Jan Van der Linden, Koen Van Muylem
Tekeningen: Peter Carmen
Medewerkers: Jan Caemerlinck, Benoit Lannoo, Rudy Lanssens, Jan Van den Bulck, Frank Van Hoorde, Herwig Willaert, Het Uur Zwans
Eindredaktie: Jan Huyse

Oplage: 8000 eksemplaren
Drukkerij: Rotatyp Brussel
Abonnementen: Studenten: 200,-; niet-studenten: 300,-; steun vanaf 500,-; over te schrijven op rek. nr. 001-0959719-77
Agenda en Ad Valvas: ten laatste vrijdag voor verschijnen om 14.00 u op het redaktieadres bezorgen
Redaktievergadering: iedere vrijdagnamiddag om 15.00 u.

Dokter Degroote over Aids-test

"Dit is een eerste positieve stap"

Dokter Degroote is als arts werkzaam aan het Medisch Centrum voor studenten aan de KUL. In de kontroverse ontstaan over de ABOS-regel konden we moeilijk berichten zonder een arts aan het woord te laten. Maar, zoals hij steeds beklemtoont: "Het is een moeilijke zaak".

Het probleem ligt in het feit dat het gaat om een ongeneeslijke en erg besmettelijke ziekte. Er moet geprobeerd worden om zowel het individu als de gemeenschap (in dit geval de studenten) een zo klein mogelijk risiko te laten lopen om besmet te geraken.

Het individu kan zich enkel beschermen door een kondoom te gebruiken tijdens geslachtsgemeenschap met een al of niet besmette partner. De kollektiviteit kan zich enkel beschermen door te verkondigen dat men best een kondoom gebruikt en door te proberen de risikogroepen te detecteren. "Zonder te gooien met vuil of bepaalde groepen te willen stigmatiseren." Homoseksuelen en buitenlandse studenten uit bepaalde landen zijn beiden risikogroepen. Om welke landen het juist gaat kan Dr. Degroote moeilijk zeggen omdat het een gevoelige zaak is. Als men van een bepaald land zegt dat het een risikoland is, zal dat land dat in alle talen proberen te ontkennen, het wordt een kwestie van internationale politiek. Men speelt een struisvogelpolitiek.

China

Het delikate van de ABOS-studenten schuilt hierin dat in de landen van herkomst men dikwijls niet beschikt over voldoende technische apparatuur om ze goed te onderzoeken of dat de vereiste gezondheidscertificaten vervalst worden. "Wat moet men dan doen, men kan er niet op vertrouwen." Studenten van hier die met een Chinese beurs in China willen gaan studeren moeten ook een geneeskundig onderzoek ondergaan, inkluis AIDS test. België staat d.. zeker niet alleen. Studentenvoorzieningen heeft zelf naar aanleiding van enkele gevallen aan de unief dit gesignaleerd aan de akademische overheid en gevraagd om er aandacht aan te besteden. Dat heeft men een tijdje kalm gehouden. Naar aanleiding van de regel in verband met de ABOS- studenten heeft men binnen Studentenvoorzieningen een soort van ad hoc kommissie opgericht. Vanuit die kommissie stelt men voor om elke buitenlandse student die uit een probleemgebied komt aan een AIDS test te onderwerpen. De moeilijke vraag is echter: Wat ga je doen als er iemand positief bevonden wordt? Daar is de kommissie zelf nog niet uit.

Dr. Degroote beklemtoont ook dat men deze regel niet al te negatief moet bekijken en alsmaar spreken over diskriminatie en zo. Ook de media hebben volgens hem veel te veel naar de spektakulaire en sensatiekanten van deze zaak gekeken. Belangrijker is dat het hier gaat om een positieve eerste stap, een stap die echter dient opgevolgd te worden. Ook de media zouden beter eens kijken naar het waarom van deze maatregel in de plaats van het in het blootje zetten van Kempinaire. "De manier waarop de BRT probeert de mensen aan te pakken vind ik soms degoutant, men zou de inhoud moeten laten primeren."

Een ander probleem is dat er nergens een papier bestaat wat juist bepaalt wat er staat te gebeuren met de positief bevonden ABOS-studenten. Misschien kijkt men een beetje uit naar de reaktie van de publieke opinie, en gaat men op basis daarvan een maatregel treffen. Hoofdzaak is echter dat men niet kan betrouwen op de attesten die de ABOS-studenten meebrengen uit hun vaderland. Men krijgt dan een situatie waarin mensen een beurs krijgen alhoewel ze die beurs eigenlijk ten onrechte krijgen omdat ze in het geval van een positieve AIDS-test in hun vaderland die beurs nooit zouden hebben gekregen.

Dr. Degroote waarschuwt ervoor dat we moeten opletten met deze ziekte: "Men mag de problemen van AIDS niet onderschatten, ik denk dat we binnen enkele jaren met serieuse problemen gaan zitten".

Op de vraag of er op het medisch centrum al AIDS gevallen zijn gevonden luidt het antwoord: "Drie studenten: twee buitenlanders en één homoseksuele Belg". Geen van de drie is ziek, het zijn dragers van het AIDS virus. Dr. Degroote vertelt daarna over de moeilijkheid om de studentenbevolking te bereiken en te informeren. Tot slot een goede raad voor ieder die denkt ziek of drager van het AIDS virus te zijn: een simpel bezoek aan een huisarts en een AIDS test kost de prijs van een konsultatie plus 300 frank.

Geert Coene
Jan Huyse

Justitia & Aids

Naar aanleiding van de bekendmaking van de maatregel ten aanzien van de buitenlandse ABOS beursstudenten barstte er vanop alle fronten een helse kritiek los, en niet in het minst vanuit de media. De vooropgestelde maatregel zou een discriminatie inhouden van de vreemde beursstudenten en een schending van de privacy uitmaken.

Wat is daar van aan op zuiver legaal vlak?

De eerbiediging van het privéleven behelst ook de fysische integriteit. Doch wanneer de volksgezondheid het vereist, zoals in dit geval waarbij er gevreesd wordt voor de besmetting van de eigen bevolking, heeft men te maken met een toelaatbare beperking van dat principe. Zelfs al zouden alle personen die zich op Belgisch grondgebied bevinden aan een onderzoek onderworpen worden, dan nog zou men niet van een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens kunnen spreken.

Wat het discriminatoir aspekt van de zaak betreft ligt de zaak heel wat minder eenvoudig. Enkel de buitenlandse ABOS bursalen zouden zich moeten onderwerpen aan een AIDS test. Dit onderscheid kan maar verantwoord zijn in de mate dat de regering kan aantonen niet totaal willekeurig tewerk te zijn gegaan. Zo zou de regering bijvoorbeeld kunnen inroepen dat op lange termijn iedereen zich aan zo'n onderzoek zal moeten onderwerpen, maar dat men in eerste instantie met de grootste risikogroep begint. Zoals u al begrepen heeft zal bij een eventuele rechtszaak veel afhangen van de argumenten die de partijen aanhalen. Alles draait hier rond de interpretatie van artikel 14 van het EVRM.

(GC)

Veto werft aan
- onervaren lay outers (m/v)
- onervaren zetters (m/v)

opleiding wordt door bekwame medewerkers verstrekt (kosteloos)

Aanmelden op het Veto-sekretariaat en vragen naar Hilde

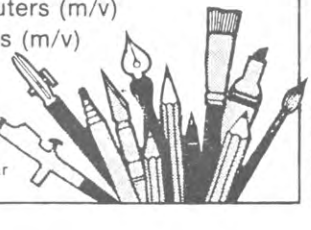

Het Valklied

"Want Ius is eeuwig Ius is goed"

Dinsdag 17 maart werd een heuglijke dag voor de rechtsfakulteit. Zo werd het gepland, en zo zou het zijn. Een fakulteitslied werd verkozen. De boreling zou Valklied gaan heten naar de naam van de gebouwen in de Tiensestraat. Een dikke 400 studenten, assistenten en ander fraais kwamen opdraven in het Mgr. Sencie instituut, want dat de Valk veel te klein zou zijn besefte men al gauw.

Het leek ons vrij uniek, zo'n lied, zodat ook wij de 'feestelijke voorstelling, beoordeling en bekroning der inzendingen' gingen bijwonen. Het idee gaat uit van dekaan Roger Blanpain, de man die ook al verantwoordelijk kan gesteld worden voor de kreatie van de Valktrui, en moet — naar wij durven veronderstellen — de samenhorigheid in de massafakulteit die de rechten toch wel is, stimuleren.

Met als inzet 5000 BF stortten zeven liedjesschrijvers zich in de arena. Het reglement dat overal in de Valk werd aangeplakt stelt dat men ofwel een tekst op een bestaande melodie dicht, ofwel lied én tekst komponeert. Na de uitvoering van twee 18e eeuwse Valkliederen (een frans en een latijns of wat dacht je) door een delegatie van het Leuvens Universitair Koor brachten de kandidaten hun spirituele vondsten naar voren. Iedere deelnemer moest zelf instaan voor een eerste voorstelling, hetgeen veelal een koortje in Valktrui betekende. Slechts twee inzendingen onderscheidden zich hierbij: *Tot het hier het pleit heeft besleecht* stak kwa act ver boven de rest uit. De woorden van de twee zangers werden steevast uitgebeeld door een derde leuk uitgedoste student. De andere vermelding gaat naar *In de Valk, jochee* dat hoewel als muzikale bijdrage het zwakst bevonden, visueel uit een totaal ander vaatje tapte. Zeven togati met het bierglas in de hand, zwalpend over de scène onder het uitbrengen van valse klanken.

Het hele gebeuren werd meer dan vlot aan elkaar gepraat en gegrapt door Karel Declercq, een artiest van eigen huize, die zeer zeker mede tot de grote 'ambiancemaker' van de avond gerekend mag worden.

Na de eerste voorstelling van de nummers, waaronder ook een inzending van het wetenschappelijk personeel, dat later door de jury als een *Ave Maria* werd bestempeld, werd er een 'neutrale' inzending verzorgd door het Universitair Koor. Dit teneinde zowel de jury als het publiek toe te laten zich een iets objektievere visie te vormen over wat het passende fakulteitslied zou worden. Het reglement bepaalt immers dat het lied de smalle weg moet bewandelen die reeds vele liederen hebben gebaand, zijnde liederen die zowel akademische als andere zittingen een zekere luister bijzetten.

Enkele intermezzo's waaronder een zeer luidruchtig gastoptreden van de studentenfanfare moesten de zenuwslopende wachttijd tot de proklamatie en de deliberatie ietwat verzachten. De jury bracht vervolgens man voor man haar stem uit: twee professoren, twee studenten, twee wp-ers, twee leden van het administratief en technisch personeel, twee eksperten uit de muzikale wereld, en de dekaan stonden garant voor de juiste keuze. Het uitbrengen van de stemmen was alvast één aspekt dat zeker nooit werd gerepeteerd. De vrees de mensen te kwetsen bracht meer dan één jury lid ertoe ex aequo's toe te kennen...iets waar de organisatoren blijkbaar niet op hadden gerekend zodat er enig geredetwist en gekorrigeer bij te pas kwam alvorens duidelijk werd wie wat kreeg. Het lied met de zeer originele titel *Collegium Falconis* haalde het op het al even vernieuwende *Falconis*. Een keuze waarbij het publiek zich volmondig kon aansluiten.

Zeer plechtig werd de avond uitgeleide gedaan door rechtopstaand, net niet met de hand op het hart en zeer aarzelend de nieuwe aanwinst uit te proberen: "En wat we ook worden op ons levenspad, de beste studies hebben we gehad, ons Valkkollege blijft in ons hart, Want ius is eeuwig ius is goed..."

Geert Coene

Jus is lekker als je braadt met Solo. Tweedle dee, tweedle dum. *(Foto Jeroen Revalk)*

Kringverkiezingen

The importance of being earnest

Ik moet zowat 18 jaar, 3 maanden en 2,4 weken oud zijn geweest toen ik voor de eerste keer mocht gaan stemmen. Voor het Europees Parlement was dat. Niet dat je daarover veel te vertellen had. Het was meer bedoeld als geste naar ons jongeren toe, zo van allee jullie mogen ook eens jullie gedacht zeggen.

Dat dat dan meestal gebeurde in de vorm van schunnige tekeningen en droedels op de muren van het stemhokje werd er met de glimlach bijgenomen.

Die lachjes bleken er overigens tijdens de verkiezingen helemaal bij te horen. Want toen ik mij op die bewuste zondagmorgen naar het stemlokaal in het lokale lagere schooltje begaf, stonden op de binnenkoer enkele zorgvuldig opgepoetste dorpspolitiekers met zo'n smile van "wie van de konkurrenten doet me hier wat" tot achter hun oren slappe, klamme handjes te schudden, in een poging om op de valreep nog wat stemmen binnen te halen. Ze voelden aan alsof je per ongeluk op een strandkwal had getrapt: vochtig, warm en zonder beentjes. Het geeft me nog steeds een kwalijk gevoel als ik er aan denk.

Nu was ik niet het type van jongere dat zich door dergelijke goedkope maneuvers liet misleiden. Mijn keuze stond immers al lang tevoren vast. Niet op basis van programma's of zo, wel door het uitzicht der personagiën. Snorren en baarden waren al op voorhand kansloos geweest; ik heb nu eenmaal geen vertrouwen in bewust behaarde mensen. Dan waren er altijd wel een aantal kandidaten van wie je kon vermoeden dat ze homo waren. Die vielen meteen af. Ook vrouwen hadden geen schijn van kans. D'er zaten wel enkele toonbare tussen, maar om daardoor geregeerd te worden, dat is nog wat anders. Bleven nog over: de gevers, zij die hun kiezers trachtten te winnen door het uitdelen van allerhande snuisterijen. Balpennen, aanstekers, ballonnetjes, je kan het zo gek niet verzinnen. Maar toen een vertegenwoordiger van lijst 4 me beloofde voor een goed kot in Leuven te zorgen, hapte ik meteen toe en verkocht mijn stem. Voor een dooie mus, zo bleek achteraf. Het centrale programmapunt van de partij (de afschaffing van alle politieke instellingen) werd nooit gerealiseerd, en mijn kot in Leuven bleek een afzichtelijk klein stulpje van 2 op 2 te zijn zonder rechtstreeks buitenraam. Ik had mijn lesje geleerd en zwoer plechtig om nimmer het kiespotlood meer te hanteren.

En toen was er Leuven. De partieels waren net achter de rug, iedereen praattte over de nakende paaseksamens en plots werd er een soort kiesbrief in mijn handen gestopt. Kringverkiezingen, daar ging het over. Stemmen voor een nieuw presidium. Dat eerste briefje heb ik nog weggegooid, maar onze jaarverantwoordelijke bleef me belegeren met 'verantwoordelijkheid' en 'plicht'-enz. Dus ben ik toch maar eens gaan kijken. Naar die jongens die met gratis vaten en choco-potjes hun stemmen trachtten te kopen. Of door een seks-bom als kandidaat-preses naar voren te schuiven de gunst van het publiek trachtten te winnen. Er waren er die de fakbar wilden afschaffen, anderen die juist een fuifzaal wilden bijhuren, en nog anderen die vonden dat alleen de preses alles zou mogen beslissen. Ik heb uiteindelijk gestemd voor een groepje dat opkwam met een programma. Dat bepaalde standpunten innam inzake onderwijskwesties, sociale problematieken enz. Met mensen die er serieus uitzagen, alles hadden overdacht en wisten waaraan ze begonnen. Of het aan mijn stem lag, weet ik niet, maar ze werden verkozen. Met min verschil nog wel. We hebben achteraf in Germaanse nooit zo'n goed jaar gehad.

Rudy Lanssens

Politika-verkiezingen: Ploeg 21

"Ludwig und Eva zum Bahnhof"

Wanneer de lente is in 't land, en het voor de student stilaan tijd is geworden zich terug te trekken in zijn studie om zijn geest te voeden met de stof die hij geduldig heeft laten gisten, is ook de periode aangebroken waarin de kringen werken aan het sluitstuk van hun lovenswaardige werk: de kringverkiezingen! Kwade tongen beweren dat ze zijn uitgevonden door de presidia van enkele grote kringen, die dan in een niets ontziende verkiezingskampagne duidelijk willen laten zien dat ze (te veel) geld hebben...

Vorige week was het aan Politika om de spits af te bijten. Het zou een harde strijd worden tussen drie ploegen én een duistere beweging, OPZAK van real-anarchisten (gesticht in 1899 te Vladivostok) die zich tot doel had gesteld alles op een geweldloze wijze te saboteren tot de totale chaos en waanzin zijn bereikt. De ploegen dan: EVA (Explosieve Vrouwen Alliantie) een ploeg bestaande uit een handvol ervaren dames die vooral de gelijkberechtiging, en evenredige vertegenwoordiging van vrouwen en mannen in raden en kommissies hoog in het vaandel droegen. Zonder daarbij een extreem feministisch standpunt in te nemen. *Goed voor een tweede plaats.*

Ploeg 21: een meer-dan-tienkoppige groep jonge dames en heren die onder meer streven voor één Politika (kring en café) en een open werking (voor en door pol en soccers). Ze willen, na 21 jaartjes kringwerking, ook werk maken van de statuten die dan, in de toekomst, de avondverslindende diskussie... over het HOE van die kringwerking moeten voorkomen. *Zij wonnen het vertrouwen van het merendeel der kiezers.*

Tenslotte was er nog LzB 316 (Ludwig zum Bahnhof Dreihundertsechzehn). Een pseudo-ploeg bestaande uit een drietal vedetten uit pol & sok die in een mum van tijd hun programma ineen boksten im het nakende debat wat op te frissen. Hun streefdoel: door een ultra efficiënte osmose met een computermagnaat volgend akademiejaar op de kampus Flanders' Sociologie realiseren. *Eervolle derde plaats met 60 stemmen.*

Donderdagavond was er dan het debat waar het kiezerspubliek de kans kreeg de ploegen aan de tand te voelen. Maar eerst kreeg elke ploeg van moderator prof. Billiet enkele minuten om zijn programma voor te stellen.

De ladies van EVA mochten beginnen. Het bleef bij een ietwat saaie podium-akt waarin ze hun programma toe lichtten, letterlijk dan, met kaars en zo.

De volgenden waren ploeg 21, die eigenlijk ook maar hun ding deden met bijvoorbeeld een dia-muziek montage en de bijhorende kommentaar.

Last but not least: LzB die voor hun voorstelling, eveneens met dia's, even de studio waren binnengedoken om een bijpassende deun te brouwen. Zij verkondigden dat zij know-how en middelen bezaten om het boeltje om te toveren tot een super-efficiënt werkende fakulteit. Leuk aspekt hierbij was de (onopzettelijke) projektie van steeds dezelfde dia, waarop wat rommel te zien was, terwijl de stem op het bandje het had over: "het sombere verleden, de slechte reputatie van de fakulteit, en de vergeefse pogingen om daar wat aan te doen."

Vervolgens werden er aan ploeg EVA een paar lastige vragen gesteld, diskussieerde men er over de statuten die in diverse koten over de hele stad zijn verspreid, en poogde men de *vete* uit te praten die er heerst tussen de kring en het café politika.

Ploeg 21 betoogde uit de fouten van voorgangers te leren en ploeg EVA was eigenlijk al zeer tevreden dat er dit jaar enkele vrouwen in het panel zaten.

Het debat dreigde soms te persoonlijk, te sentimenteel te worden maar dankzij een parate Ludwig bleef het luchtig en leuk.

Toen het bijvoorbeeld ging over het gratis verspreide kringblad, polstok, dat met 70 000 Bfr onkosten toch wel een te zware last is voor de kringkas merkte luitenant Herald van LzB op dat 70 000 toch wel een mooi oplagecijfer is.

Uitslagen van de 341 geldige stemmen: 123 voor EVA; 148 voor 21; 60 voor LzB.

Frank Van Hoorde

THESIS-werk

méér dan
HERSENEN-werk!

acco
KOPIEERT eindwerken
als GEDRUKT
én SNEL
én VERZORGD tot in de ....

acco
kopiedienst
vesaliusstraat 13 leuven
016/23.35.20 - 22.12.49

Advertentie

De puntjes op de i

Kommerciële TV: "Het werk kan beginnen"

Reeds in het regeerprogramma van Martens V werd het doorbreken van het BRT-monopolie in het vooruitzicht gesteld. Er moest een konkurrent komen voor de publieke omroep. Sindsdien is er eindeloze diskussie gevoerd. Verschillende initiatieven kondigden zich aan, maar de belangen zijn vaak tegenstrijdig en moeilijk te verzoenen. Donderdag 12 maart brachten de verschillende belanghebbenden hun standpunten nog eens naar voor op het colloquium *Kommerciële televisie in Vlaanderen*: de laatste of de eerste ronde?

Voor de organisatoren (de International Law Students Association en de Stichting Marketing) was het in ieder geval een sukses. De grote aula zat goed vol. Opmerkelijk was de grote interesse van de reklamewereld en de industrie. Naast een honderdtal studenten waren er immers zo'n tweehonderdzeventig mensen uit die sektoren ingeschreven.

Politici

"De wetgever is klaar met zijn werk, het woord is nu aan de betrokkenen," zei CVP-volksvertegenwoordiger Hugo Van Rompaey, die merkwaardig genoeg, door het liberale kabinet Dewael zelf was aangeduid als plaatsvervanger van kabinetschef — en liberaal — Kerremans (alle liberale mediaprominenten bleken in Amerika te zitten.)

SP-volksvertegenwoordiger Van Elewyck merkte op dat een zo belangrijke materie als het doorbreken van het BRT-monopolie bij politieke konsensus en niet meerderheid tegen minderheid beslist zou moeten worden. Hij zei dat de SP de politieke stabiliteit van zo'n zender niet zou garanderen. Van Elewyck beweerde bovendien dat het onlangs goedgekeurde en door Van Rompaey zo geprezen kabeldekreet op het minstens vier punten strijdig was met het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Hij kondigde aan dat de SP dan ook naar Straatsburg zou stappen.

Geen ja, geen nee

Uit de uiteenzettingen van de reklamemensen en de adverteerders kwam een aantal ondubbelzinnige uitspraken naar voor. In het verleden werden zij meestal niet eens geraadpleegd als er over kommerciële omroep gesproken werd en nochtans zullen *zij* de boel moeten financieren. Een paar jaar geleden nog leken ze erg entoesiast. De publicitaire wereld stond toen te springen om op televisie te mogen komen. Ondertussen is er echter het een en het ander geëvolueerd en spreken ze er met meer reserve over. De *nadelen* van de afwezigheid van kommerciële televisie zijn volgens hen duidelijk. Heel wat gelden die in Belgische reklame geïnvesteerd zouden kunnen worden, vloeien weg naar het buitenland en dienen ter ondersteuning van bijvoorbeeld Duitse kampagnes. Belangrijk is echter dat België op deze wijze oninteressant wordt voor adverteerders, zelfs voor *gedrukte* reklame is weinig interesse.

De konklusie is duidelijk: als men er in slaagt België interessant te maken voor TV-reklame, dan zou er niet alleen veel geld gaan naar een kommerciële zender, maar dan zouden er ook grotere budgetten komen voor gedrukte advertenties. De stelling is dan ook dat de angst van de uitgevers, die vrezen dat de TV heel wat reklamegelden van hen zou kunnen afsnoepen, ongegrond is.

De publicitaire wereld heeft interesse, maar alleen als ze in de beste omstandigheden reklame kunnen voeren. Dat betekent in aanvang lage tarieven, de mogelijkheid omvangrijke beeldkampagnes te voeren, geen beperkingen van de adverteerbare produkten en een grote fleksibiliteit in programmatie, spreiding en administratieve afwerking. Ook tegenover kontrole staan ze erg huiverig. Die willen ze het liefst zelf uitvoeren, zoals dat nu al gebeurd door de JEP.

"Als aan al die voorwaarden is voldaan," zei de marketingdirekteur van Center Parcs, "kan Vlaanderen een ideale produkt- en reklametestmarkt worden voor Europa," en zullen er enorme budgetten in Vlaanderen gepompt worden.

Europese samenwerking

Ook al zal de reklame een erg belangrijke rol moeten spelen om eventuele eksperimenten met kommerciële televisie te laten slagen, toch heeft ze weinig in de pap te brokken. Wie bijvoorbeeld het 243 pagina's tellende verslag van de *Kommissie voor de Media* leest, dat de ontwerptekst van het kabeldekreet begeleidt, merkt dat daarin heel wat partijen gehoord zijn, maar de publicitaire wereld blijkbaar vergeten werd.

Niet vergeten werden de uitgevers van kranten en weekbladen. Nochtans zijn zij niet zo gelukkig met die kommerciële zender. "De pers heeft niet gevraagd om kommerciële televisie," zegt Jan Merckx, spreekbuis van VMM, "maar de politiek heeft ons ertoe gedwongen een antwoord te geven." De pers vreest immers dat zo'n nieuwe zender, in weerwil van de mooie woorden van de reklamesektor, met heel wat van hun reklameinkomsten zou gaan lopen. De politici beslisten dan ook dat zij die nieuwe zender dan maar mee moesten gaan uitbaten. Ze zijn echter verdeeld in twee groepen: de OTV, *Onafhankelijke Televisie Vlaanderen*, met onder meer de Standaardgroep, het Belang van Limburg en een aantal financiële instellingen, hoofdzakelijk gegroepeerd rond André Leysen. In "de wandelgangen" kan men horen fluisteren dat OTV niet langer geïnteresseerd is in een kommerciële zender. De rest van de dag- en weekbladen, gegroepeerd in de VMM, de *Vlaamse Media Maatschappij*, zijn dat wel. "We hebben lang geaarzeld," zegt Jan Merckx, "maar nu zeggen we 'ja'."

Twee opmerkelijke stemmen op het kollokwium waren die van de heren *Rivolta* en *Dupont Monsieur*. Rivolta kwam namens de Italiaanse TV-tycoon *Berlusconi* een warm pleidooi houden voor een samenwerking tussen kommerciële stations op Europees niveau. "Alleen zo kan het Amerikaanse kultuurkolonialisme gestopt worden," zei Rivolta, "en wordt tegelijkertijd vermeden dat kommerciële stations onredabel worden." Net als Dupont van de Groep Brussel Lambert bood hij zijn diensten en *know how* aan om te helpen bij het maken van kommerciële TV. De Groep Brussel Lambert haalt zijn ervaring uit zijn belangrijke participatie in CLT, de eigenaar van RTL.

Wie het medialandschap van een afstand gadeslaat, blijft met een aantal vragen zitten die ook door het kollokwium niet zijn beantwoordt. Een weinig gehoorde stem in het gesprek is bijvoorbeeld die van de beeldkonsument. Sommige mediateoretici zien in een niet openbare omroep immers een kans om de kijker meer inspraak te geven in het televisiegebeuren. Ook is er nauwelijks iets gezegd over de inhoud van de uit te zenden programma's. Hoe zullen die eruit zien? Moeten er kwota vastgelegd worden om de Vlaamse beeldkultuur te beschermen of zelfs te bevorderen? Die kwota zorgen bij de reklame alvast voor opgetrokken wenkbrauwen. Er wordt ook veel geschermd met het zogenaamde "Britse Model". Er is echter beweerd (onder meer in Johan Op de Beecks boekje "Omroepen in de woestijn") dat dat model in Vlaanderen niet toepasbaar is. En tenslotte: hoe zal de nieuwe zender aan publiek geraken? Immers zonder publiek geen centen van de reklame. De BRT trekt nog steeds zo'n 60 procent van het kijkerspubliek. Daarnaast zijn er de Nederlandse netten en bovendien zijn er nogal wat kapers op de kust. Skychannel, Music-box, Filmnet, betaaltelevisie,... ze eisen allemaal hun deel van de koek op. Het zal wellicht niet lang meer duren voor ze op de Europese kabelnetten komen. Het Europees recht verbiedt de EG-lidstaten immers het bemoeilijken van buitenlandse zendingen.

Het wordt straks wel erg moeilijk voor een kommercieel en aanvankelijk wellicht vrij arm station om zijn plaatsje op de beeldmozaïek nog te verzilveren.

Jan Van den Bulck

Nu de wetgeving over de kommerciële TV in Vlaanderen rond is en de doorbreking van het BRT-monopolie mogelijk wordt, lijkt het entoesiasme van de initiatiefnemers lichtjes geluwd. *(Foto Jeroen Revalk)*

Ga niet langs start, u ontvangt geen geld

Het BRT-monopoly

Kritiek op de publieke omroep dateert niet van gisteren. Vroeger waren het de socialisten die zich bekloegen over het feit dat de BRT spilziek en ... rechts zou zijn. De klaagzang is nu overgenomen door een roomsblauw koor en de socialisten lijken tegenwoordig dan ook verdedigers van de omroep te zijn geworden.

Al met al bevindt de BRT zich in een moeilijke positie. Elk jaar moet de publieke omroep de buikriem iets strakker aanhalen. Dat heeft natuurlijk zijn weerslag op de werking en de programmering, zodat de kritiek alsmaar toeneemt. Het stijgend aantal herhalingen is hierbij een geliefkoosd voorwerp van verontwaardiging. De BRT heeft slechts 35 procent van de werkingsmiddelen van de NOS, terwijl de kosten voor het maken van goede televisie overal relatief gelijk zijn, of je nu een groot publiek hebt of niet. Het grootste probleem is dan ook geldgebrek. De BRT ontkent niet dat er fouten op het gebied van management zouden bestaan, maar toch wordt bijvoorbeeld algemeen aangenomen dat een nieuwsdienst die over voldoende middelen beschikt minder kritiek zou krijgen. Hoewel de Belg zowat het hoogste kijk- en luistergeld betaalt in Europa krijgt hij daar weinig voor terug. De BRT ziet slechts 54% van het Vlaamse kijk- en luistergeld, de rest verdwijnt in de nationale schatkist. Deze taksen worden namelijk nationaal geïnd, maar het is de Vlaamse regering die de omroep moet betalen. Met een groter vastgelegd deel ervan en wat meer soepelheid, zei administrateur-generaal *Cas Goossens* zou de omroep weer wat vrijer kunnen ademhalen. Hij pleitte er verder ook voor zo snel mogelijk de reklamegelden aan te trekken die voor televisiereklame beschikbaar zijn. Goossens wil die voorlopig op de BRT uitzenden naar het voorbeeld van de STER, in "blokjes" dus. Van de opbrengst zou een stukje naar de BRT gaan, een stuk zou ter kompensatie van verliezen naar de pers gaan en van de rest zou een pot aangelegd worden voor de op te richten kommerciële zender.

(JVDB)

Teaterwetenschappers spelen Rijnders

Een avond voor postmodernisten

Begin vorige week, maandag, dinsdag en woensdag om precies te zijn, brachten de studenten van theaterwetenschappen in het welbekende nummer 83 van de Vlamingenstraat, twee komedies van Gerardjan Rijnders ten tonele. 'Rosemary Clooney's Baby' en 'Dolly of Avocado's bij de lunch' zorgden drie keer voor een afgeladen volle tribune, en er werd flink wat afgelachen.

In het eerste stuk, 'Rosemary Clooney's Baby', borduurt Rijnders verder op de zogenaamde beginsequence van een film, of de bespreking daarvan, of de ruzie erover, en dan gooit iemand een glas aan stukken en nog iemand, en de stukjes gelijken op glittersteentjes en iemand trapt er misschien in en doet zijn voet pijn. Verder is er een hond die vegetarisch wordt opgevoed, en een paar mensen zijn er ook, niet bijzonder gelukkig en niet bijzonder zeker in hun onderlinge relaties. Twee Hollandse toeristen, en daarenboven zijn de heren dames en de dames heren. Hoog tegen de muur hangt een schreeuwlelijk in een rode baljurk, maar dat zou ook een pop kunnen zijn. De voertaal is Engels, of Nederlands.

Chaos

Chaotische toestanden waarbij het begrip kommunikatie nogal eens over kop durft te gaan, vormen een terugkerend tema bij Rijnders. Ze werden door regisseur Paul Peyskens beslist niet onaardig in toneel en beelden omgezet. We blijven onszelf echter afvragen in hoeverre het Peyskens' bedoeling was dat de typetjes (in het beste geval) die de studenten brachten ook werkelijk mààr typetjes bleven? Want na de voorstelling bleef enkel dit ene gevoel bij ons bovendrijven: die Rijnders kan toch mooie teksten schrijven.

Rijnders' centrale aandachtspunten, dood en seksualiteit, met kommunikatie als angstig voorspel in afwachting van één van beiden, komen meer nog als in het vrij absurde eerste stuk, in het tweede stuk, 'Dolly of Avocado's bij de Lunch', tot uiting. De chaos staat hier verder af, het lijkt bij momenten een vrij traditionele eenakter. Het stuk brengt twee mannen en twee vrouwen op scène (in theorie). Een zoon en zijn moeder, haar minnaar, echtgenoot en misschien wel de vader van haar zoon, en diens dochter, misschien ook wel de dochter van voornoemde moeder.

Annabel

Zoon is een dichter, tot plots zijn moeder hem bekent dat zij ooit de hele oplage van zijn eerste (enige) bundel gekocht heeft. Ze wil ook niet langer dat hij haar moeder noemt, dat moet Annabel worden. Deze omstandigheid wordt aangevuld met het feit dat de zoon zich wil verloven met Dolly, maar ook met het feit dat hij homoseksueel is en dat de vader van Dolly haar daarom wil vermoorden. Die vader blijkt vroeger een relatie met de moeder te hebben gehad, maar dat is lang geleden, en, U raadt het, zij is boos omdat hij nooit op haar brieven geantwoord heeft.

Het mooie van Rijnders' stuk is in feite dat het ons moeilijk valt om het anders dan in dialogen te beschrijven. Veel uiterlijke logika is er niet. Een ketting van reakties en gesprekken (al dan niet in het ijle, soms overstemd door de muziek) dragen de toeschouwer mee naar het punt waarop Dolly haar vader uitgeleide doet op zijn reis naar Rome, en moeder/Annabel haar zoon neerschiet. Hij heeft me te pakken, denk je dan: Rijnders suggereert en kombineert de eenvoudigste vragen en antwoorden tot een intrigerend vraagstuk zonder oplossing. Al is vraagstuk wellicht te sterk uitgedrukt. De schok, de openbaring die we, naar eigen zeggen van het Nederlandse enfant terrible in Veto nr 22, enigzins hadden mogen verwachten, bleef uit.

Rijnders speelt nogal vrijblijvend met allerlei goed in de markt liggende tema's en verwijzingen, zij het op een heel spitsvondige manier. Resultaat: twee stukken vol intellektuele humor, en drie avonden voor postmodernisten. Een ander mens zijn we er niet van geworden.

Lode Desmet

vervolg van p. 1

interview al afgelopen is. Ik kan het maar eventjes aanraken, terwijl je er dagen en uren aan gewerkt hebt. Het is zo meteen weer weg, maar dat zijn nu eenmaal de nadelen van het medium.»

Veto: *Schrijft u zelf wel eens iets?*

Betty Mellaerts: «Nee, niets dat ook maar enige publikatie tot doel zou hebben. Ik ben mij goed bewust van het feit dat het zeer moeilijk is. Alleen al op teksten die je naar een publiek toe moet brengen, moet je zò hard zwoegen. Als je daaraan dan nog eens literaire ambities zou verbinden, dan is het echt zeer moeilijk om goed te zijn. En voor minder dan goed wil ik het niet doen.»

Veto: *Je presenteert nu ook al een paar jaar Kunstzaken; heb je eenzelfde interesse voor kunst als voor literatuur?*

Betty Mellaerts: «Nee, in geen geval. Ik ken niets van kunst, niet meer dan de man van de straat. Ik ga op kunst uitsluitend met mijn gevoel af. Ik weet daar technisch niks van. Het zegt mij ook minder. Ik ben bezeten door het woord, door muziek ook. Als ik ontroerd word, zal het misschien nog eerder door muziek zijn dan door het woord. Film ook, teater ook. Maar plastische kunsten, dat is zo koud, dat hangt aan een muur, dat is een afstand. Dat spreekt mij veel minder aan, op een paar uitzonderingen na.»

Veto: *Kritiek op Kunstzaken, raakt u dat?*

Betty Mellaerts: «Weinig hoor. Het is wel zo dat je geassocieerd wordt met zo'n programma. En zowel de goede als de slechte dingen komen op je af. Ik heb wel de neiging om de BRT in het algemeen, en Kunstzaken in het bijzonder, te verdedigen. En ik wil dat absoluut doen. Maar meer en meer denk ik: och, waarvoor, waarom? Iedereen heeft toch zijn eigen mening en ik kan de wereld niet veranderen. Als ze het niet goed vinden, dan is dat maar zo. Wat niet betekent dat we aan Kunstzaken niet meer zouden kunnen werken. Ik heb ook ernstige kritiek op dat programma, maar ik kan daar niet veel aan doen, omdat ik de beperktheden ken en omdat je niet tegen de windmolens kunt vechten.»

«Het raakt mij veel meer, als men iets zegt over 'Het Vermoeden'.»

Veto: *Hoe ziet de taakverdeling tussen u en Paul Jacobs eruit?*

Betty Mellaerts: «Vroeger was het Paul die bedacht, die de mensen kontakteerde, die een stramien met vragen maakte, en ik *verkocht*. Dat is nu nog zo, ik ben nog altijd de verkoopster, de stem die het aanbrengt. Maar Paul is nu uitsluitend eindredakteur, kiest de gasten, kontakteert ze. Dat doet hij zeer goed.»

«Dan zijn er nog twee medewerkers: een losse medewerker, Philippe Feyten, die ook bij Signaal werkt, en een vaste medewerker, Geert Vermaerche. Ze verdelen de onderwerpen onderling en bereiden die voor: zij gaan naar een teaterstuk kijken, ze lezen een boek. Zij maken dan een stramien met vragen. Maar ik doe het voor elke dag zelf ook. Ik schrijf mijn suggesties op, dus dat is een soort van samenwerking. Dat is geen dubbel werk, omdat er bij live-werk in de studio, waar ik tenslotte alleen zit, veel dingen kunnen mislopen: als ik het niet voorbereid heb en dus niet weet waarover het gaat, kan ik ook niet inspelen op onvoorziene situaties.»

«Hoe goed ze jou ook briefen, ze kunnen het nooit zo goed doen als wanneer je het met je eigen ogen ziet. Daarom heb ik gezegd: dat doe ik niet. Johan Anthierens heeft me daarvan afgeholpen. Hij kwam tijdens mijn eerste jaar praten over een bepaald boek. Ik had dat boek niet gelezen. Hij wist dat, maar dat wist ik niet (lacht). Hij is gelukkig tegenover mij heel lief geweest, maar hij zei achteraf: ik had heel stout kunnen zijn. Ik zei: je hebt gelijk en je had het moeten doen. Je had mij in mijn hemd moeten zetten, want het is niet eerlijk, en het getuigt van weinig respekt tegenover de man of de vrouw in de studio.»

Betty Mellaerts

"Ik hou van mannen, als dat nog mag"

Veto: *Mensen die in 'Het Vermoeden' aan bod komen, zijn vaak ook al in andere programma's te gast geweest of zijn al geïnterviewd in de meeste kranten en tijdschriften, zodat je al een beetje op voorhand weet, wat ze zullen vertellen. Is die media-wereld in die zin niet een beetje een artificiële wereld, waarin er vriendenkliekjes ontstaan, die elkaar wederzijds uitnodigen in hun programma, zodat er op een bepaald moment eerder een promotiekampagne aan de gang is, dan een louter informerende aktiviteit?*

Betty Mellaerts: «Daar teren wij ook op, natuurlijk. Maar wie zou anders zo gek zijn om uit Den Helder of uit Brugge naar 'Het Vermoeden' te komen, als het niet was om publiciteit te komen maken voor zijn eigen winkel. Maar dat risiko zit er natuurlijk in. Met Lieve Joris is dat bijvoorbeeld gebeurd. Nu, het boek is goed, ze schrijft uitstekend, dat verdient dus alle promotie, maar het is een beetje veel, het staat een beetje buiten elke proportie.»

«Kreëer je daarmee een artificiële wereld, ik weet het niet hoor. Platen worden ook vaak geplugd. Je moet je daar geen illusies over maken.»

Veto: *Zijn er soms mensen die zelf vragen om in 'Het Vermoeden' te komen?*

Betty Mellaerts: «Ja, maar daar is Paul ernstig in, hoor. Er zijn namelijk een aantal kriteria. Het moet aktueel zijn. Het moet interessant zijn, voor zowel de mensen uit Oostende als de mensen uit Gent. We aanvaarden zeer zelden een opdracht van hogerhand. En tenslotte moet het ook voor de grote massa begrijpelijk blijven. Grote kultuur, daar mogen we niet aankomen omdat er een dienst Kultuur is. Het zijn dus allemaal een beetje randverschijnselen die we brengen.»

«Maar je hebt natuurlijk ook gelijk met je kritiek. Bepaalde mensen zoals Jan Decleir of Jan De Wilde die zitten in dat circuit en na verloop van tijd kun je er niet meer omheen. Paul probeert dat soms nog wel te vermijden, maar ja. Gelukkig gebeurt het niet vaak. Je moet ook goed beseffen, dat het gaat om 200 gasten op een jaar. Op de duur zou je ze onder de kast vandaan halen. Als ze maar praten, als het maar leuk is. Wat ze te zeggen hebben, dat zien we dan wel. Zo hebben we binnenkort een gaste waarvan ik nu al weet dat het niets wordt, dat dat mens niets te vertellen heeft. Dan heb ik zo een beetje mijn weerwraak door het kort te houden. Want éénmaal achter de mikrofoon, ben je natuurlijk heer en meester. Achteraf hoor ik dan wel eens: "Dit had je zus of zo moeten doen."»

Veto: *Interviewen is voor u een dagelijkse bezigheid geworden. Zijn er technieken van een goed interview?*

Betty Mellaerts: «Eén techniek is zeker de luisterbereidheid: je gasten de kans geven om hun ideeën te formuleren, te uiten. Niet voor hen de zin afmaken. Een tweede belangrijk punt is, niet de vedette willen zijn van je eigen programma. Er duidelijk van uitgaan, dat de gast die naast je zit belangrijk is, dat je persoonlijke mening, in het geval van 'Het Vermoeden' geen rol speelt. Het is alleen interessant, als er door jouw tussenkomst iets losgeweekt wordt, hetzij een agressieve reaktie, omdat het te mat, te vlak is en je denkt: ik moet er hier toch iets uitkrijgen.»

«Ik heb anderzijds ook wel geleerd, dat stiltes ook kunnen op de radio..»

Veto: *U zegt dat u niet de vedette wil zijn van uw eigen programma. Vindt u niet dat dat toch een beetje zo geworden is? De mensen luisteren toch ook omwille van u naar het programma.*

Betty Mellaerts: «Ja, dat hoop ik. (lacht). Zo ijdel ben ik wel. Maar dat mag niet opvallen in het interview, bedoel ik. Mijn vragen mogen niet drie keer langer zijn dan de antwoorden. Dàt bedoel ik met vedette zijn van je eigen programma.»

«Het gaat erom dat je je gast aanspoort, suggesties doet. Wij noemen het eigenlijk geen interview, maar een gesprek. Je doet suggesties om antwoorden uit te lokken in een bepaalde sfeer. Het is ook heel belangrijk dat je kontakt legt, dat je zorgt dat er geen afstand is. Ze moeten je aksepteren als gesprekspartner. Dat gebeurt soms niet.»

Veto: *Kan dat, in die beperkte tijd die je maar hebt?*

Betty Mellaerts: «Ja, dat klinkt nu heel ijdel, maar ik denk dat je dàt niet kunt leren. Eigenlijk kijk ik de gasten pas in de ogen in de studio zelf. Want bij het voorbereidend gesprek ben ik zelf niet aanwezig. Ik zit achter mijn bureau, ik luister, maar ze weten niet dat ik hen afluister. Ze denken dus dat ik van het voorbereidend gesprek niets weet. Dat doen we om de spontaneïteit bij het live-gesprek niet te verliezen. Op dat moment hoor ik ook, of ze goed praten, of ze zenuwachtig zijn, of ze verlegen zijn, of ze uit de hoogte doen, en wat ik moet doen om half twaalf in de gang naar de studio om ze rustig te maken. Als het echt heel moeilijke mensen zijn, dan hou ik ze tussen half twaalf en twaalf uur bij mij, zijn het makkelijke mensen, dan mogen ze kiezen wat ze doen. Vaak praat ik dan over het weer, ... over alles, behalve over het interview. Dat zijn kneepjes en die leer je uitsluitend door het zelf te doen. En ze werken.»

Veto: *Trukeer je ze daardoor niet een beetje?*

Betty Mellaerts: «Ik speel dat ook niet, hé. Mijn aandacht is echt, ik ben heel leergierig en nieuwsgierig. Niet altijd natuurlijk, soms heb ik er ook geen zin in. Maar dat is dan het vak, hé. Ze worden dus niet echt getrukeerd. Ik probeer alleen een paar stappen over te slaan, want je moet op zeer korte tijd toch het ijs breken. Ze zijn ook allemaal angstig. Die mikrofoon is toch altijd iets heel merkwaardigs in de studio. Om half twaalf vliegen we er dan in en ik praat daarna ook eventjes over die angst voor die moeilijke vijf minuten. Dat zijn momenten die van cruciaal belang zijn. Ik heb dus nooit het gevoel dat ik ze trukeer, het zijn truukjes, maar niet om ze op een dwaalspoor te brengen of ze vertrouwelijker met mij te doen omgaan, dan ze zouden willen. Ik vind dat ze trouwens zelf heel veel troeven in handen hebben. Het gaat live en ik kan niet knippen. Ze zeggen precies wat zij willen.»

Betty Mellaerts vindt feminisme maar sneu: "Als ik ze dan zie rondhossen in die rare broek-toestanden, waarvan je niet weet of het nu een zak is... enfin, ik bedoel maar..." (Foto Hendrik Delagrange)

Veto: *Heb je zelf nooit angst gehad voor die mikrofoon?*

Betty Mellaerts: «Ja, dat heb ik nog steeds. Met Jan De Hartog, bijvoorbeeld. Ook al was dat een zeer beminnelijk man. Hij doet wel zijn eigen zin, hoor. Je kan hem niet regisseren. Ja, dat is dan 'traque'. Je valt natuurlijk wel terug op een soort routine, op ervaring die ik 5 jaar geleden niet had. Je leert het bovendien met vallen en opstaan. Niemand helpt je daarbij. Nee, de opleiding van presentatoren ontbreekt nog. En je kunt dat eigenlijk nergens leren. In een konservatorium leren ze je mooi praten, goed ademen, een houding aannemen, maar presenteren, dat leren ze je niet.»

Veto: *Heb je er enig idee van, welk publiek je met 'Het Vermoeden' bereikt?*

Betty Mellaerts: «Ja, je maakt radio voor bepaalde personen. Mensen van wie je weet dat ze zullen luisteren en waarvoor je probeert om begrijpelijk te zijn. We hebben een kleine 200 000 luisteraars, waarvan pakweg de helft denk ik intens luistert. De andere 100 000 luistert voor het spelletje. Als je de kaarten voor het spelletje krijgt, heb je zo'n staalkaart van wie er naar je luistert. Dan wil ik gewoon niet weten dat dat mijn publiek is. Het zijn waarschijnlijk allemaal heel lieve mensen, neem ik aan, maar ik kan me niet voorstellen, dat ze intensief luisteren naar het gesprek, waar je met zoveel liefde aan gewerkt hebt.»

Veto: *U bent opgegroeid in het Brusselse. In een interview, zei u eens dat u daardoor 'vlaamsgezind' bent geworden. Wat houdt die vlaamsgezindheid konkreet in?*

Betty Mellaerts: «Dat ik vind dat mijn taal in dit land, in de hoofstad moet gerespekteerd worden. En als ze dat niet doen, dat ik dan heel boos word. In Brussel word je ook aktief flamingant, als je merkt hoe ze het vertikken om Nederlands te spreken, of als ze je buitenkijken. Waar ik het ook moeilijk mee heb, zijn mensen die het Frans toch nog altijd een chiquere taal vinden dan het Nederlands. En dan een Frans spreken, waarvan je zegt, hoe is het nu toch mogelijk.»

Veto: *Je kan wel stellen dat je een geëmancipeerde vrouw bent. Je kombineert een huishouden en een kind met een boeiende job. Voel je je ook betrokken bij het feminisme of bij de Vrouwenbeweging?*

Betty Mellaerts: «Nee, ik heb er eigenlijk een hekel aan. Zij hebben natuurlijk pionierswerk verricht en prachtige dingen gezegd, maar ik vind dat ze nu te ver gaan, namelijk in het afschaffen van de vrouwelijkheid. Je moet staat op gelijke rechten en gelijke kansen, maar je kan niet om een aantal dingen heen. Jij krijgt de kinderen, jij hebt je lichaam als vrouw. En ik vind dat je dat niet moet wegstoppen en dat je je lelijk moet maken, alleen omdat feministen zeggen dat je je niet als lustobjekt mag opstellen. Op dat moment haak ik af.»

«Als ik ze dan zie rondhossen in die rare broek-toestanden, waarvan je niet weet of het nu een zak is,... enfin, ik bedoel maar. Dat je weg gaat stoppen, dat je een vrouw bent, dat je geen beha meer draagt omdat het allemaal maar moet hangen, nee. Mij spannen ze dus niet voor hun kar. Ik hou van mannen, als dat nog mag. Dat zijn lieve, aardige wezens. Ik kan er meestal ook veel beter mee omgaan dan met vrouwen.»

Veto: *Heb je in je beroepsleven nooit nadeel ondervonden van je vrouw-zijn?*

Betty Mellaerts: «Nee, integendeel. Misschien wel voordeel.»

Veto: *Voordeel misschien ook door je schoonheid, waar men het zo vaak over heeft?*

Betty Mellaerts: «Misschien wel, ik durf daar niet kategoriek nee op antwoorden. Maar daar heb ik dan wel bezwaren tegen. Anderzijds is het ook normaal dat de televisie bepaalde normen stelt, zoals de radio dat ook doet wat betreft de stem. Daar kan je niet onderuit. Maar de BRT is over het algemeen vrij tolerant. Ze schatten je echt wel op je professionele waarde.»

Veto: *Ben je soms wel eens bang voor interviews? Humo heeft bijvoorbeeld enkele interviews van je afgenomen, en zij hebben nogal eens de reputatie stout te zijn.*

Betty Mellaerts: «Met Humo heb ik nooit problemen gehad. Maar ik ben er soms wel eens bang voor, ja. Als ik nu nog zou beginnen, zou ik het zeker anders doen. Ik weiger momenteel bijvoorbeeld ook alle officiële interviews. Ik ben te vaak teleurgesteld, ik zou nu veel selektiever te werk gaan. Ik heb meegemaakt dat journalisten amper wisten wie ik was en zeiden: vertel het maar, ... zodat ik eigenlijk hun artikel moest schrijven.»

Carla Rosseels
Trui Moerkerke

CAPTAIN COPY
NAAMSESTRAAT 113-115
3000 LEUVEN
Tel. 016/23.61.60
Advertentie

Leuven Litterair

Zondag 29 maart vindt voor de derde keer Leuven Litterair plaats. Dit keer niet in september dus, en ook niet op het binnenplein van het Pauskollege. Wel in een tent op het Ladeuzeplein. Daar kunt u gedurende de ganse dag genieten van het werk van onder andere Adriaan Morriën, Rutger Kopland, Herman De Coninck, Hugo Claus, Dirk Van Babylon, Adriaan Van Dis, ... Het geheel wordt aan elkaar gepraat door Betty Mellaerts (zie onze flitsende foto's) en Jan Houtekiet (helaas niet fotogeniek). The Barbers, Jan De Wilde (goudvis) en Wannes Van de Velde zingen de gaatjes dicht.

WEEK VAN HET VLAAMSE BOEK

Kerk & Politiek na 1945

Het was Moskou of Rome

De historici organiseerden een biënnale. En *on the top of the hill* prijkte een debat. Niet zomaar een debat. Een delikate relatie lag ter diskussie: de verhouding tussen kerk en politiek in het naoorlogse Belgenland. Het panel was sekuur samengesteld met aan de ene zijde de grote baas van het katoliek onderwijs, mgr. Alfred Daelemans, en de CVP-ideoloog Luc Martens en anderzijds de "rode priester" Jef Ulburghs en de politieke teoloog Herman-Emiel Mertens. Aan moderator Emiel Lamberts om van die ingrediënten een pittige babbel te brouwen.

Het kongresauditorium van het Sencie-instituut was gezellig volgelopen. Daar had ongetwijfeld de bekendste naam op de affiche voor gezorgd, de kersverse ere-doktor Daelemans. Zelf stuurde hij echter zijn kat, met het bekende ekskuus van de "andere verplichtingen". Elk gelove er het zijne van. Ook een vervanger kon er vanuit de Guimardstraat blijkbaar niet van af. Maar niet getreurd, dan maar met zijn vieren aan tafel. De moderator met Martens aan zijn linkerzijde, en met Mertens en Ulburghs aan zijn rechterflank.

De avond werd in drie delen opgesplist, en na elk deel mocht de zaal haar vragen spuien. Vooreerst was er de periode van direkte inbreng van de kerkelijke hiërarchie in de Belgische politiek aan de orde, de periode tot 13 mei 1966, toen het episkopaat voor het laatst vanop de kansel tussenkwam, en wel in de Leuvense kwestie.

Jef Ulburghs vertelde rustig en oprecht hoe hij als priester-arbeider de grote krisismomenten uit de na-oorlogse politiek aan de lijve heeft meegemaakt. Limburg behoorde nog tot het bisdom Luik, en toevallig was hij in Grâce-Berleur bij Luik werkzaam, waar tijdens de koningskwestie de enige drie slachtoffers vielen. Toen dan kardinaal van Roey het in 1960-61 opnam voor Eyskens' Eenheidswet en tegen de stakingen, trok hij met andere priester-arbeiders naar van Roey toe om hem duidelijk te maken dat "wij ook de kerk zijn".

Kanunnik Mertens had de brief van de Belgische bisschoppen van 13 mei 1966 een uurtje voor het debat voor het eerst doorgenomen, en "had ik dat gelezen toen ik de belangrijkste beslissing in mijn leven moest nemen dan zouden die een andere wending genomen hebben". Hij is politiek teoloog geworden vanuit de teologie, maar vooral vanuit de hypokrisie van de kerk zelf. Die wou bijvoorbeeld het woord 'amnestie' niet in de mond nemen, omdat dat woord de PSC wel eens elektoraal verlies kon opleveren. "Zo zou ik bezig kunnen blijven, maar daar is geen tijd voor," aldus Mertens. "Het zou een mooi verhaal zijn, was het niet zo triest."

Tijd voor het pleidooi van de verdediging, een taak die Luc Martens, de enige leek in het panel, waardig op zich nam. Hij wees op de zorg van waaruit een aantal initiatieven en uitspraken zijn ontstaan. Een angst om belangen, niet alleen bij de hiërarchie, ook bij het kerkvolk zelf. Vooral de schoolstrijd is in dit opzicht representatief. Men probeerde vanuit de regering het katoliek onderwijs onmogelijk te maken. En dat lokte reaktie uit, ook vanuit de basis. Het was een situatie als tijdens het interbellum: Moskou of Rome.

Veranderde taktiek

Moderator Lamberts vertrok van de vooronderstelling dat na de Leuvense kwestie de verhouding tussen kerk en politiek was omgebogen. Gedaan met de aktieve inbreng van de kerkelijke hiërarchie.

Luc Martens was het daar niet volledig mee eens. "De CVP is nooit een konfessionele partij geweest," benadrukte hij, "maar een programmapartij". Wel was er eind jaren zestig de invloed van het tweede Vatikaans concilie, dat inderdaad voor dialoog met het godsvolk koos.

H.-E. Mertens kon evenmin met het woord 'ombuiging' instemmen. Alleen de taktiek is veranderd! Er komen geen mandaten van het episkopaat meer, maar Leo Tindemans mag in '78 bijvoorbeeld twee bladzijden in *Kerk en Leven* op 800.000 eksemplaren vullen, en de CVP-ers gaan speechen in de scholen. Er is niets veranderd.

Ulburghs stelde dat er wel veel veranderd is. De formele macht van de kerkelijke hiërarchie is gebroken, maar nog nooit is het kristelijke *establishment* zo sterk geweest. De kerken lopen weliswaar leeg, maar de organisaties uit de kristelijke zuil leggen gewoon hun willetje op.

Op het debat "Kerk en Politiek na 1945" stelde priester-arbeider Ulburghs dat het kristelijke establishment dat we vandaag kennen nog nooit zo sterk is geweest. *(Foto Jeroen Revalk)*

Kerk bij het volk

Het derde luik van het debat vertrok vanuit de teoretische vraag: verantwoordt kristelijk geloof politieke aktie?

"Wat is precies geloof? Vanuit deze vraag moet je het probleem benaderen," aldus specialist Mertens. En van daaruit bestaat er voor hem geen kristelijke politiek. Er bestaat alleen onkristelijke politiek. En op dat vlak zou de klerus wel wat duidelijker kunnen zijn.

Het spreekt vanzelf dat die laatste vraag Ulburghs lang aan de praat kan houden. Hij vindt de kerk bij het volk terug, bij de zwakken, de verdrukten. Kristus herkent hij tussen de mijnwerkers op de stakingspiketten. Wie had iets anders verwacht?

"De kerk hoeft niet partijpolitiek te zijn, en de CVP wenst zich niet te richten tot het godsvolk, op louter religieuze basis," vond Martens. Hij wil de politieke overtuiging als enige basis voor een politieke partij erkennen. Waarom dan nog de C in de naam van een partij? Welnu, die C bepaalt de motieven van de standpunten. "De C is voor ons geen komfort, ze haalt veel last binnen in de partij. Het is immers een streng kriterium, waarmee men je kan pakken."

Niets nieuws onder de zon, de hele avond lang trouwens niet. En toch was het leuk het nog eens te horen. De afwezigen hadden ongelijk, vooral de ere-doctores.

Benoit Lannoo

Nog maar eens

Het beste uit de kringbladen

In De Boer, het huisorgaan van de onvolprezen Belgische Boerenbond, wordt dezer dagen gezegd dat het een late lente is. Zo leren de ketters, maar zij dwalen want de kringbladen dragen al hun zomertooi. Een citroengeel en twee appelsienoranje kringblaadjes liggen er op zwan's bureau te fluoresceren in de ijdele hoop op een evenwichtige bespreking. Beginnen wij met het gele boekje.

Dat is het laatstenieuwe Pyromaantje van de Romanisten. Tot hiertoe vonden we dit een heel plezierig boekske om te bespreken wegens de erin voorkomende overvloed aan hoe dan ook onberispelijke artikels (want geschreven in het Frans). Dit keer echter kwamen er op het onzalige idee een lijvig "dossier onderwijs" samen te stellen en te publiceren, want "niemand haalt het nog in zijn hoofd om germaanse of romaanse te studeren. Ziedaar de doem die op onze fakulteit weegt". Alsof het Zwans ook maar iets kan schelen als de Romanisten uitsterven. Lezen wij niet in hun eigenste kringblad: "Vrouwelijke jagende romanisten (dit is de huwbare soort, nvdr.) ontmoet men op TD's van VTK of VRG". Geen spek voor Zwan's bek dus.

In deze Pyromaan staat ook nog een mededeling van een vooroorlogse vicerektor in verband met de relaties van studenten met personen van het andere geslacht. Voer voor geschiedkundigen zou u zeggen, maar nee: "Professoren, zoo wereldlijke als geestelijke worden aanzien als neutrale wezens". Sommige zaken zijn inderdaad van alle tijden en plaatsen. Andere weer niet, want ene Monique klaagt drie bladzijden vol over het feit dat ze zich steendood verveelt met alleen maar een tesis om haar bezig te houden in haar laatste jaar. Dan kennen wij wel andere fakulteiten.

Of — sinds kort — kringbladen. Een gunstige wind deed immers ook Nonius bij ons belanden, het blad van de industriële ingenieurs. Eindelijk een blad op ons niveau! Op bladzijde tien lezen we bijvoorbeeld "Sint Jozef was zo impotent als ... prof De Langhe" (whoever that may be); op elf: "Boudewijn en Fabiola zijn 25 jaar getrouwd. Als gunst voor 25 jaar trouw mag Boudewijn eens op bordeelbezoek gaan"; op twaalf: "broekhoestjes ('scheten' in de volksmond)", enzovoort, tot en met het verslag van de laatste natte droom van ene JDB. Kortom, wij skanderen in koor met professor Pardon: "Nonius vind ik goed alhoewel hij wat weinig verschijnt". Wij waarderen een kring zonder frustraties. Tenzij deze ene dan: "... mogen we even een kleine opmerking maken: als niet-universitairen krijgen we geen subsidie van sportraad, die de universitairen wel krijgen, en gebruiken om gratis vaten uit te delen." Dzju, dat hebben we gemist.

Dorst

Geen reden tot panikeren echter, bij de godsdienstwetenschappers is lafenis te vinden. Want "Iteka houdt het zoals altijd weer bij het religieuze. Gesteund door de wetenschap dat daar vandaag de dag meer dan ooit nood aan is." Nu denkt u natuurlijk wat Zwans dacht bij het lezen van deze regels, maar nee hoor, dat dient begrepen te worden als "'s Nachts zullen wij op zoek gaan naar de bron (van het leven), alleen de dorst zal ons licht zijn". Duidelijk toch. Nu staat dat laatste wel in een artikel over Taizé, en daar moet het een dolle boel zijn: "Slechts één beker wijn of bier kan je op een avond kopen in de bar." Zwans gaat nooit naar een fuif van Godsdienstwetenschap, hoe groot ook de ontzetting schijnbaar is (één vraagteken en twee uitroeptekens) als ze vernemen dat boeddhisten geacht worden geen alkohol te nuttigen.

In de les zullen ze er ons trouwens ook niet aantreffen (evenmin als elders...) als wij voor een artikel al lezen: "... professoren van spiritualiteit, schiet niet op mij". Blijkbaar kunnen ze in elke fakulteit over de onwaarschijnlijkste zaken ingewikkelde teorieën spinnen. Dus kunnen we maar een zaak wensen: "moge het vrijstellingen regenen over rechtvaardigen, nu en in juni, en tot in de eeuwen der eeuwen. Amen."

Het Uur Zwans

DE KAMERMETODE

Alleen al het idee

Er was een tijd dat Urbanus van Anus op de BRT visuele grapjes mocht komen maken. Niet voor lang echter. Het Vlaamse establishment heeft lange tenen en het duurde dan ook niet lang of Urbanus ging op iemands tenen staan: die van de katolieken, die de langste hebben. Urbanus af.

Toen kwam TV-touché. Martin De Jonghe kwam mopjes vertellen waar men in het buitenland de neus voor zou ophalen, maar af en toe was het best wel enigszins van min of meer die aard dat sommige mondhoeken althans in de richting van een op een glimlach gelijkende grimas begonnen te bewegen. Het was iets. Het was een begin. Op de BBC zit men echter met 300 man konstant grapjes te verzinnen. De Jonghe moest het alleen doen, pro deo dan nog. Foert, zei De Jonghe. De Jonghe af.

Van Dam op. Van Dam wiste reeds als nieuwslezer de lachlust op, maar voor de touchékamera gezeten, was het uit met lachen. "Een boeiende ervaring" zei hij later in een onafhankelijk radio- en TV-blad. Dat zal wel, maar *wij* moesten ermaar kijken. Van Dam af.

Gelukkig, dacht ik, nu zal alles beter gaan, nu zal weldra de gulle lach door de Vlaamse huiskamer klinken.

Dacht ik dus.

Toen kwam de Benjamin van de Vlaamse landerigheid, de lieveling der huismoeders, de pionier van de vestjeshumor, de wegbereider van de inspiratieloosheid, de deken van de slappe koffiedrinkers: Herman Van Molle. Het kon toch nog slechter. Het ging echter nog niet slecht genoeg voor deze omsteker van humor. TV-touché af.

Laat ik nou eens iets maken waar niemand nog om kan lachen, dacht de intelligentste kwismaster van Vlaanderen (de enige andere kwismaster die we hebben is Walter Capiau). Alleen al het idee deed onze geniale bolleboos grijnzen. Verhip, daar had hij ook al een titel! Nee, humor, hij had het in zijn vingers! Hij knipte in zijn vingers en hup, hij vond een programma uit. Knip en hij had een titel. Als hij even vijf minuten de tijd had, bijvoorbeeld tijdens de pauze tussen twee IQ-kwissen: knip en hij maakte zo een nieuwe aflevering van alleen al het idee. Bovendien: op zijn vingerknip startte een BRT-regisseur ook een lachband en dan had hij zo een beetje de indruk dat er zelfs mensen waren die konden lachen met de grapjes die hij uit zijn wormstekige moppentrommel toverde. Helaas, niemand lachte. Niemand lachte als van Molle zei welke grap er ging komen, niemand lachte als de grap kwam en niemand lachte als de grap door drie wichten nog eens dunnetjes werd nagezongen. Driemaal vertelde hij dezelfde grap en nog hadden ze het niet begrepen, dacht hij, want niemand lachte.

Gelukkig is Herman niet alleen Vlaanderens intelligentste kwismaster en Vlaanderens grappigste grollenmaker, hij is ook nog een eminent mediasocioloog. "Het publiek is nog niet rijp voor mijn humor," zei hij. Daar zat hem de knoop. Niet zijn grapjes, maar de mensen waren te dom. Niet hij heeft geen gevoel voor humor, maar het publiek. Niet zijn aanpak is smaakloos, maar de kijker. Voelt u hoe dat gaat? Knip en hij heeft een uitleg, knip en het wordt gepubliceerd.

Het had bij het ideé moeten blijven. Het is kut met peren, knudde met een rietje, dat idee. Tinnef is het. Waardeloos.

Kom terug, Urbanus, alles is vergeten en vergeven.

Jan Camerlinck

ZOEKERTJES

● Alias: saaie privé-korrespondentie.

● Bericht: er is gesnoeid, en daar is maar één remedie voor: "Tell funnier jokes".

● Hierbij melden de twee tofste jongens van Leuven dat zij nog steeds meer dan dol zijn op Natalie DB (en ook op Natalie DK) (overigens op alle Natalies).

● Nog nooit een Georgette geproefd?

● Verloren: goudkl. sierspeld met Leeuwtje, op ma-middag 9/3 ca 13.00 uur in Alma of tussen Alma en Boerekot (Mercierlaan). Terugbezorgen bij Anne, Vinkenlaan 19, Heverlee.

● Peter, bedankt voor heet aanbod, maar ik ben al blij met het poesje. Je onderbuur Marleen.

● Wil eerlijke vinder (of oneerlijke) mijn leren jas terughangen in de bar beneden in het Handelskot! Ik heb koud verdomme. Karl W.

● Brandt ie goed?

● Mis je ook de Raider in de Ekonomika-bar? Steun de petitie ter bevordering van de Raider. (Brief)-kaart naar Ekonomika, Dekenstraat 2, 3000 Leuven. GV, een Raidereetster.

● Let op uw lijn!

● YDB stelt zich vragen. Oplossingen sturen naar Hogeschoolplein 5 of FHGASAQ.

● Gezocht: zoekertje.

● Broodmaal en volksdans t.v.v. 3de en 4de wereld: maandag 30 maart om 19 u op 2de verd. van Alma 1 (Bond). Ook Broodmaaltijd elke dinsdag tss. 12-14.00 u (Alma 1). Prijs: 70 fr. Iedereen welkom.

● Gevonden: 1 oorring, zwart met diamantje, (016)23.13.61. (in MSI).

● Ik R4 elke dag van Roosdaal naar Leuven. Mensen die willen meerijden gelieve te bellen naar tel. 20.50.32 of 054/32.29.04.

● Gevraagd: korrespondentes om ambiance te brengen in mijn korrespondentie met Carl, Gustav, Winston en Pablo. Kontakt Aron, Dagobertstr. 47, 3000 Leuven.

● Blue Velvet was niet zo goed. Maar wat daarna kwam overtrof al mijn verwachtingen. Zouden we nog wel naar de film moeten gaan? Still wearing Blue...

● Blijf maar thuis, dan is de straat veilig.

● Krisis-opvangcentrum Oikonde zoekt dr. vrijwilligers voor interessant engagement tgo. thuislozen. Info KOC Regastraat 11, 20.11.13 of bij Koen Dewilde, Parkstraat 51.

● Te koop: sportieve baanmotor Honda CB 250 N. 180.000 km, 30.000 fr. 02/759.46.41, of: Thomas Morus, blok A, kam. 61.

● Aan mijn lief bedbeertje met altijd verwaaide haren: een dikke kus op het puntje van je neus voor onze 28 maand samen. Euj scalke.

● Je praat voor dovemansoren.

● Rubic's Magic / Rubik's Magic. Wie verkoopt mij zijn (ongebruikte) Rubik's Magic (100 fr.)? Peter Plets, Grezstraat 2, 3046 Vaalbeek (Belgium) (016/23.51.37). Mijn Magic gaf de geest.

● Wie vondt ooit mijn doodshoofdje met sleutels eraan? Zw bureau Thomas Morus. Pralines voor de vinder!

● Jammer van die dt-fout.

● Iemand is zich met mijn fiets gaan bemoeien terwijl ik met Erik lag te stoeien. Geef terug! Inge.

● En de fiets lag te loeien.

● Wiskundigen doen het met een wortel.

● Al uw typwerk, elektronische schrijfmachine. Griekse en wisk. karakters. Jaren ervaring. Mevr. Sanders, 011/43.20.82.

● Tekstverwerking-daktylografie. Zw Ridderstraat 6 Leuven, 016/23.50.64.

● Voor tikwerk: 016/26.09.37.

● Wil de ondemokratische olijkerd die als een dief in de nacht mijn kotmuur van de aanwezige posters ontblootte ze opeten en erin stikken? Terugbezorgen mag ook. Lenin.

● Te laat.

● Iemand heeft donderdagavond uit de fakbar L&W een roze sjaal teveel meegenomen. Gelieve die daar terug te leggen. Andere mogelijkheid: 's Meiersstraat 7, vakje T.D.

● Wie wil er Commodore 64 prg. uitwisselen op diskette. Gelieve te schrijven met eventuele list van de programma's naar Peter Creces, Oude Tienseoaan 41, 3260 Bekkevoort.

● Verloren op do 5/3 aan de Geus: dikke bruine daim wanten met pels binnenin. Graag terug te brengen bij Brunhilde Keijers, Arenberg Cité blok 6/303. Alvast bedankt als je mij zo van mijn koude vingers kan verlossen.

● Om wat ik van de liefde weet (een herfstelijke herdersroep die zich verloren geeft): ik ben een labiel gespleten tak. Maar dat wist je al.

● Komt dat zien. Jarige kotmadam verhuurt kamers 999 BF. Zw Tant Germy, Montantin-Ceunierstr. 63.

● Gevonden: drol met heimwee. Het naar huis snakkende ding is af te halen mits fikse vergoeding in de Vaartstraat 57. Hendrick Pino.

● Danku. Net gegeten.

● Onthaalcentrum biedt gratis studentenkamer aan met inbegrip van het nodige komfort en ontbijt, aan personen die in afspraak met anderen de doorlopende inslaapnachtverantwoordelijkheid willen opnemen. Kontakt: Puzzel vzw, Naamsevest 64, 3000 Leuven. 016/23.54.36.

● Tot volgende week.

F.RIP — Frits, het bekendste konijn van Leuven, is de (konijne?)pijp uit. Ooit stond hij symbool voor de persvrijheid op deze aardkloot, nu strijdt hij verder op de eeuwige jachtvelden.

ZOEKERTJE

Zoekertjes zonder kommercieel oogmerk (gezocht, gevonden, verloren, e.d.) zijn **gratis**; andere (te koop, te huur, tikwerk) worden betaald naargelang de ruimte die ze innemen (zie rooster). De redaktie behoudt zich het recht voor om zoekertjes niet te plaatsen.

Gebruik onderstaand rooster. 1 teken per vakje, 1 vakje tussen de woorden. Zenden aan of afgeven op 's Meiersstraat 5

10 BF
20 BF
30 BF
40 BF
50 BF
60 BF

AD VALVAS

Germania

● di 24/3, om 21.00 in de Fak, Nederlandse avond.

● wo 25/3 om 20.00 u Presidiumvergadering. Om 14.00 u in L&W 3.15, Informatieverg. samen met W. Van Belle over nieuw programma Zakelijke Taalbeheersing.

● do 26/3 om 20.00 u in L&W 8ste verd. Prijsuitreiking Literaire Wedstrijd.

● ma 30/3 om 21.00 u in zaal Stella, L&W-TD (org. L&W).

● di 31/3 van 10.00 tot 13.00 en van 14.00 tot 16.00 u in Expohal L&W, Verkiezingen Germania.

LLK

● wo 25/3 om 21.30 u in zaaltje boven Universum, Zonnebril-cocktail-fuif, ink. 60.

Mecenas

● wo 25/3 om 19.30 in MSI 00.28, Lezing over Abraham Janssen van Nuyssen, door Joost Vander Auwera, ink. 50/70.

Medica

● do 26/3 vanaf 21.00 u in Tervuurse 9, Tropical Night (org. Medicabar), ink. gratis.

● di 24/3 om 20.00 u in Kleine Aula, Colloquium: Numerus Clausus = apartheidspolitiek? Ink. gratis.

Politika

● di 24/3 om 20.00 u in café Politika, Professor Deleeck op de koffie.

OFUP

SPECIALE AANBIEDING ALLEEN VOOR STUDENTEN (EN LESGEVERS)

VOLG DE ACTUALITEIT - VERRIJK UW STUDIES - OF GEWOON VOOR DE ONTSPANNING:

NEEM EEN PERSABONNEMENT TEGEN OFUP-TARIEF, HET GOEDKOOPSTE OP DE MARKT

eos — EOS biedt u een actueel panorama van de wondere wereld van de Technologie en Wetenschap, gezondheid, natuur, cultuur en sport. 1 jaar 11 nummers normaal abonnement: 1 760 F. OFUP-TARIEF: 1 386 F. REF. 115517

Gazet van Antwerpen — «Vernieuwd maar... dagelijks steengoed!» 6 maanden 150 nrs 2 520 F REF. 117617 1 800 F; 1 jaar 302 nrs 4 925 F REF. 117625 3 500 F

knack — Knack magazine + Knack Weekend (twee magazines). 1 Knack: De actualiteit, vrijetijden achtergrondinformatie, met het life stylebladmet komplete televisie-, en andere ontspanningsagenda's. 1 jaar 52 nummers normaal abonnement: 3 500 F. OFUP-TARIEF: 1 820 F. REF. 113514

Le Monde — EDITION INTERNATIONALE — La sélection hebdomadaire des meilleurs articles du MONDE. Des articles de référence dans tous les domaines de l'information générale. 1 an 52 numéros abonnement normal: 2 735 F. TARIF OFUP: 2 335 F. REF. 117714

Newsweek — Weekly. Two hundred teams working throughout the world to compile this international magazine published in England. 6 months - 27 issues 1 520 F REF. 120310 945 F; 1 year - 52 issues 2 540 F REF. 120337 1 716 F

Psychologie — Maandblad voor een bredere kijk op menselijk beleven en gedrag. Voor studenten, geïnteresseerden en psychologen die op de hoogte willen zijn. 1 jaar 12 nummers normaal abonnement: 1 700 F. OFUP-TARIEF: 1 300 F. REF. 116416

sport 60 MAGAZINE — Elke week eksklusieve interviews en rake reportages. Steeds rijkelijke geïllustreerd met prachtige aktiefoto's in kleur. 1 jaar 52 nummers normaal abonnement: 2 600 F. OFUP-TARIEF: 1 300 F. REF. 119814

trends — Elke week de financieel-ekonomische aktualiteit gebundeld tot een aangenaam leespakket. 1 jaar 50 nummers + top 5000 normaal abonnement: 4 950 F. OFUP-TARIEF: 2 250 F. REF. 113727

N.V. OFUP - H.R. B 470 809 - BTW 427 355 274

EENVOUDIG EN SNEL ABONNEREN

Stuur dit formulier onder voldoende gefrankeerde omslag naar:
OFUP: Generaal Eisenhowerlaan, 137
1030 Brussel.
U heeft de keuze tussen:
1) rechtstreeks betalen per bank- of postcheque ten name van OFUP (in dit geval voegt u uw cheque bij het abonnementsformulier).
2) of alleen uw abonnementsformulier sturen en betalen door middel van het "overschrijvings-of stortingsformulier" dat wij u sturen.

Titel van de publicatie — Bedrag — Referentie
☐ stuur mij de volledige catalogus
Total F
1 ☐ M. 2 ☐ Mevr. 3 ☐ Juff. ☐ Nederlandstalig ☐ geboortejaar 19
Naam (Verblijf, bij M., kamernr enz.) Voornaam
Straat - Laan Nr. Bus
Postnummer Gemeente
Handtekening verplicht:
☐ ik ben student ☐ ik ben lesgever
Aanbiedingen uitsluitend voorbehouden voor studenten en leraars die voor het eerst een abonnement nemen op de titels in kwestie.

6 110 012

Advertentie

AV-projekt Kultuurraad: Muurtoerisme

Een ludieke en anarchistische vorm van toerisme

Sommige dingen, feiten en gebeurtenissen, worden in een stad soms zò evident, dat je er op den duur nauwelijks nog wat van merkt. De hoeveelheid kerken in Leuven bijvoorbeeld, of de voertaal in Antwerpen. Alleen "vreemdelingen" letten er op, zoals Belgen die in Athene schrikken van elke klaxonnerende auto, of van de parkeergewoontes in Parijs. *Leuven* heeft naast kerken ook nog wat andere partikulariteiten. Een hoge koncentratie studenten bijvoorbeeld, en daarmee samenhangend: muren vol affiches, vol graffiti, vol vanalles. Dat gegeven is nu het vertrekpunt geworden van de vijfde editie van het "AV-projekt" dat de Algemene Vergadering van Kultuurraad jaarlijks opzet. Noteer nu al: *woensdag 29 april, Muurtoerisme*, de opvolger van Leuven vol Muziek. Veto houdt je verder wel op de hoogte, zoals nu via Tekst en Uitleg van Patrick Greeve

MUUR TOER ISME

la défense: d'afficher!

Veto: Muurtoerisme *is in de eerste plaats een parcours. Wat is de bedoeling hiervan?*

Patrick Greeve: «Het parcours bestaat uit twee grote hoofddelen, in die zin dat een deel van het parcours wordt opgevuld met werk van studenten, en het andere deel met werk van professionele kunstenaars. Het deel van de studenten is 'beperkt' tot alle plaatsen waar regelmatig affiches worden geplakt. Die plaatsen worden wit geplakt en de studenten moeten dan reserveren om daar kreatief om te gaan met verf of aanverwante materialen.»

«Dan zijn er een aantal kunstenaars die hun plaats uitkiezen en *soms* in funktie van de aanwezige gegevenheid werken, *soms niet*. Die bijdrage van professionele kunstenaars wordt (liefst) zo gediversifiëerd mogelijk.»

«Het principe is dus dat er gedurende de drie dagen vòòr het eigenlijke projekt gewerkt wordt — sommigen zouden zelfs nog eerder starten —, en dat er dan een kristallisatiepunt is op woensdag 29 april om 19 uur. Dan moet het hele parcours een soort 'beeldenlint' geworden zijn, zo gekondenseerd mogelijk, zodat dat dan uitfladdert de dagen daarna. Bepaalde panelen worden dan wellicht overplakt, kunstwerken verdwijnen weer, al zijn er voor bepaalde kunstwerken blijven. Misschien zelfs permanent.»

Veto: *Komt er al respons van deelnemende studenten?*

Patrick Greeve: «Vrij veel. Bijvoorbeeld: Ekonomika heeft de valven van het Ekonomiegebouw al ingenomen. De gang van Isol is gereserveerd, de valven aan de inkom van L&W zijn ook vol en aan de Alma werkt ook al iemand. Dus dat loopt al. Bovendien zijn er veel geïnteresseerden die nog niet de stap hebben gezet naar de "tweede verdieping" (van 't Stuc) om zich in te schrijven.»

Veto: *Kunnen de studenten — vooral de organisaties dan —, daar geen misbruik van maken? Eindelijk een witte ondergrond voor hun affiches?*

Patrick Greeve: «In zekere zin wel. Maar we gaan eigenlijk zo te werk dat alleen op woensdagmorgen *alles* wit zou zijn. Maandag en dinsdag wordt er dan op een anarchistische en ludieke wijze omgegaan met het medium 'plakken'. Er zal op een vrij opvallende en provocerende wijze gekleefd worden. Ook enkele van de kunstenaars zijn daar mee bezig.»

MUUR TOER ISME

la défense: d'afficher!

«Juist die week is het bij Ekonomika verkiezingsweek. Als er dus meer dan één ploeg opkomt wordt de stad volgeplakt door Ekonomika. Dat past perfekt in onze politiek, in die zin dat het basisopzet juist geweest is in te spelen op de overwoekering van affiches en van graffiti; het afbladderen en overplakken om het half uur. We hebben nu wel min of meer een akkoord met Ekonomika dat wij bepaalde strategische plaatsen zouden mogen witplakken. De bedoeling van de eerste twee dagen is dan niet zozeer meer om alles wit te krijgen, maar om de nadruk te leggen op de "akt van het plakken": wij plakken dan witte affiches naast gekleurde affiches van bijvoorbeeld verkiezingsploegen.»

Veto: *Hoeveel professionele kunstenaars doen er mee?*

Patrick Greeve: «Momenteel zijn het er 41, en we hebben een maximum van 45 gesteld. We proberen een zo verscheiden mogelijk aanbod te hebben, binnen de optiek om af te stappen van elke formele "indijking" van de tentoonstelling.»

Veto: *Lekker anarchistisch.*

Patrick Greeve: «Voila.»

Veto: *Er komt ook een soort katalogus?*

Patrick Greeve: «Ja, daarvoor hebben we een idee dat gegroeid is vanuit organisatorische en praktische problemen. Het koncept is dat je een plastic-zak krijgt met een aantal basisteksten in, die dan verder gebruikt wordt als een soort vergaarzakje om onderweg op het parcours allerlei dokumenten te verzamelen.»

Veto: *Zo een beetje als op Batibouw of Flanders' Technology?*

Patrick Greeve: (glimlacht) «Inderdaad. Dat genre dingen. Dat laat ook veel vrijheid aan de kunstenaars, in die zin dat ze er mits een aantal beperkingen vanalles in kwijt kunnen. Een vliegerke of zo. Organisatorisch is het ook belangrijk dat er tot op de laatste dag iets kan toegevoegd of weggenomen worden.»

Patrick Greeve: «Er zit een filosofisch tintje aan het projekt?

MUUR TOER ISME

la défense: d'afficher!

Patrick Greeve: (lacht) «Ja, initiëel dachten we aan het gegeven van affiches, graffiti enzovoort; een lint in de stad. Er waren dan teksten van Cortazar die daar vrij ruim op ingaan. Dingen zoals "fragmentatie en versmelting". Verder ook een tekst van Barthes, die inspeelt op de gedachte dat de stad een tekst is. En ook Derrida moet erin komen. Die dingen zouden dus in de katalogus moeten duidelijk worden.»

«Het groot probleem van het projekt is dat we een zekere overzichtelijkheid moeten behouden, om het parcours duidelijk te maken. Hoe we dat zullen oplossen, moet deel uitmaken van het verrassingseffekt.»

Didier Wijnants

Patrick Greeve, koördinator van het jaarlijks projekt van de Algemene Vergadering van Kultuurraad illustreert het filosofisch tintje van het AV-projekt en speelt Muurtoerist. *(Foto Peter Vermeiren)*

AGENDA

Samenstelling: Jan Van der Linden

Maandag 23 maart

20.30u. FILM The gifts of soud and vision: Radio on met o.a. Sting, in 't Stuc, ink. 60/80, org. Stuc.

22.30u. FILM The gifts of sound and vision: Stop making Sense met Talking Heads, in 't Stuc, ink. 60/80, org. Stuc.

Dinsdag 24 maart

10.00u. LEZING Binnenlandse Francqui-leerstoel '86-'87: From Concepts to Indicators (Prof. G. Wunsch), in Fak. Soc. Wet. lok. 01.06.

20.00u. TEATER De Aardemakers (P. Koeck) door MMT, in Stadsschouwburg, ink. 80-260, org. CCR.

20.00u. TEATER De hele stad is er vol van: J. Emerson en A. Loos (J. Reynders), in Zaal Ons Huis, Goudbloemstr., org. St-Elisabethinst. voor verpleegkunde.

20.00u. LITERATUUR Hans Devroe over Alain Robbe-Grillet, in 't Stuc, ink. 100 (niet-leden), org. Univ. Werkgr. Literat.

20.30u. DOKUMENTAIRE License to kill, in het kader van de VS-doodstrafaktie van AI, in L&W, 8ste verd., org AI.

20.30u. FILM The gifts of sound and vision: The great Rock 'n' Roll Swindle (J. Temple), in 't Stuc, ink. 60/80, org. Stuc.

20.30u. LEZING Chemische bewapening en chemische oorlogvoering, door Prof. Heyndrickx, in De Valk 91.54., org. Navo-kring.

22.30u. FILM The gifts of sound and vision: Tributes 1, Glass & Ashley (Peter Greenaway), in 't Stuc, ink. 60/80, org Stuc.

Woensdag 25 maart

20.15u. LEZING Filosofische Konferenties: Sociale rechtvaardigheid, door Prof. A. Van de Putte, in HIW, Kard. Mercierplein 2, ink. gratis.

12.00u. KONCERT De Nieuwe Muziekgroep olv Mark De Smedt (werken van Theo Loevendie, W. Brott), in L&W, 8ste verd., ink. gratis.

17.00u. GESPREK Sociologen op de koffie: afgestudeerde sociologen praten met studenten over hun beroepsleven: adviseren van beleidsvoerders, in Raadszaal vd. fak. Soc. Wet., org Dep. Sociologie.

19.30u. LEZING Abraham Janssens van Nuyssen, in de schaduw van Rubens, door Joost Vander Auwera, in MSI 00.28, ink. 50/70, org Mecenas.

20.00u. TEATER De hele stad is er vol van (J. Reynders), in zaal Ons Huis, Goudbloemstr., rg. St. Elisabethinst. voor Verpleegkunde.

20.00u. DANS Pro Arte olv J. Delsing mmv Thijs Van Leer en ILO-stundenten, in: Sporthal univ. Sportcentrum.

20.15u. KONCERT Leuvens Universitair Koor olv Peter Dejans (werken van Mendelssohn, Brahms, e.a.), in: Grote Aula, ink. 100/150, org. LUK.

20.30u. FILM The gifts of sound and vision: Program for Progress (Test Department) en Decoder (Muscha), in 't Stuc, ink. 60/80, org. Stuc.

20.30u. LEZING Het recht om anders te zijn, over kristenen in Brazilië, door T. Verhelst (Broederlijk Delen), in: Begijnhof 16, ink. gratis, org. UP.

22.30u. FILM The gifts of sound and vision: Tributes 2, Cage & Monk (Peter Greenaway), in 't Stuc, ink. 60/80, org. Stuc.

Donderdag 26 maart

20.00u. DIAPRESENTATIE Gespreksavond met Tear Fund over de Filippijnen, in zaal UP, ink. gratis, org. University Action.

20.00u. TEATER Ali, de 1001 nachtmerrie, naar G. Walraff, door Tie Drie, in Stadsschouwburg, ink. 80-260, org CCR.

20.15u. KONCERT Leuvens Universitair Koor olv Peter Dejans (werken van Mendelssohn, Brahms, e.a.), in Grote Aula, ink. 100/150.

20.30u. FILM The gifts of sound and vision: kompilatie van film en video's deel 1, in 't Stuc, ink. 80/100, org. Stuc.

20.30u. VIDEO Cruising, met o.a. Al Pacino, in Vaartstraat 16, ink. gratis, org. Pieter Coutereelsticht.

20.30u. FILM Filmmonumenten: The Magnificent Ambersons (O. Welles), in Aud. Ves., ink. 60/80, org. DAF.

22.30u. FILM The gifts of sound and vision: kompilatie van film en video's deel 2, in 't Stuc, ink. 80/100, org. Stuc.

Vrijdag 27 maart

20.00u. TEATER De hele stad is er vol van (J. Reynders), in Zaal Ons Huis, Goudbloemstr., org. St-Elisabethinst. Verpleegkunde.

20.00u. BENEFIET Griekse avond tvv De Maretak, zelfhulpgroep epilepsie, in Kersouwken, Naamsestr. 15.

Zaterdag 28 maart

20.30u. WEEKENDFILM Irezumi (Joichi Takabayashi), in 't Stuc, ink. 60/80, org. Stuc.

TENTOONSTELLINGEN

Toon Tersas: Kalligrafie, tot 24 maart in Expozaal L&W.

Maurits Verbist: tot 17 april (alleen op weekdagen) in Faculty Club.

MUUR TOER ISME

Mijn naam is ..... en ik ben te kontakteren op volgend adres: .....

..... Telefoonnummer: .....

Ik ben van plan *alleen/met een groepje van* ..... *personen* een muur op het parcours te beschilderen en denk hiervoor het volgend materiaal nodig te hebben: .....

(Strookje af te geven op 't Stuc bij Miep Vermeire, waar je ook je plaats kan reserveren).